WWW.HYVINKAANSEURAKUNTA.FI | Nro 2 | 25.3.2021

Kirkonmäki

Kristus on ylösnoussut!

5

Pyhä ehtoollinen 6–7

Huolehditaan yhdessä luomakunnasta 8–10

Piispan pääsiäistervehdys 14

Kansikuva: Tea Pohjoispuro

Yksi parhaista muistoista on, kun ihminen kertoo tulleensa kuulluksi ja autetuksi ja saaneensa taas elämänlangasta kiinni, kertoo Tuija Mattila.

Nyt, aina ja joskus

Diakoniatyöntekijöiden esimies diakoniasihteeri Tuija Mattila jättäytyi pois seurakunnan palveluksesta. Kirkonmäki halusi esittää hänelle läksiäisiksi muutaman kysymyksen.

Miksi lähdet pois seurakunnan palveluksesta?
Elämä yllättää ja tässä vaiheessa voin sanoa, että suunta on toivottavasti oikea ja elämänpolun ääriviivat tarkentuvat pikkuhiljaa. Jään isosti kaipaamaan diakoniatyön moninaisuutta, työkavereita sekä niitä hetkiä, jolloin on voinut ehkä olla lähimmäinen apua tarvitsevalle.

Kauanko olet ollut Hyvinkäällä diakoniassa, ja minkälaisissa tehtävissä?
Olen toiminut diakoniasihteerin virassa vajaat 18 vuotta. Diakoniasihteerin keskeisenä tehtävänä on ollut diakoniasihteerin johtosäännön mukaan ”suunnitella, johtaa ja kehittää diakoniaa yhteistyössä muiden työntekijöiden sekä diakoniasta vastaavan toimielimen kanssa kaikenlaisen kärsimyksen lieventämiseksi sekä kehittää diakoniatyötä osana seurakunnan kokonaistehtävää, tutkia palvelutarvetta ja siihen johtaneita syitä sekä selvittää ja arvioida seurakunnan mahdollisuuksia vastata tähän tarpeeseen”. Ennen Hyvinkäälle tuloa olen toiminut diakoniatyössä Hämeenlinnassa ja Riihimäellä, sosiaalikuraattorina Keravalla, lastensuojelutyössä Lemmilässä, työvoimaneuvojana ja kaupungin ja seurakunnan nuorisotyössä Hyvinkäällä.

Mitkä ovat parhaat muistosi vuosien varrelta?
Parhaita muistoja ovat olleet ne hetket, kun on voinut nähdä diakonian vaikuttavan ihmisten elämään. Ne hetket, kun ihminen kertoo tulleensa kuulluksi ja autetuksi ja saaneensa taas elämänlangasta kiinni. Parhaita muistoja ovat olleet myös ne hetket, kun olemme saaneet vietyä eteenpäin diakoniatyötä koskevia esityksiä hallinnossa tai kun eri yhteistyötahot ovat lähteneet kanssamme mukaan tekemään hyvää hyvinkääläisten hyväksi esim. järjestämällä eri keräyksiä jne.

Mikä on ollut raskainta työssäsi?
Raskasta on ollut se, ettei Hyvinkäälläkään nykyisillä diakonian resursseilla pystytä auttamaan kaikkia niitä ihmisiä, jotka tarvitsisivat apua sekä se, että ettei koko ev.lut. kirkossa joko nähdä tai ymmärretä diakonian roolia ja merkitystä riittävän selkeästi. Diakoniatyötä ei arvoteta tai arvosteta hallinnollisesti eikä taloudellisesti sen tarvitsemalla ja ansaitsemalla tavalla.

Taloudellisesti arvostuksen puute näkyy siinä, että diakoniatyön toteuttamiseen käytetään niin Hyvinkään seurakunnassa kuin koko ev.lut. kirkon tasolla vain noin 10 % käytettävissä olevista varoista.

Raskasta diakoniatyössä on ollut myös se, että hallinnollisesti diakoniatyö on ikään kuin lapsipuolen asemassa koko kirkossa. Diakoniatyöntekijöillä ei ole oikeutta esim. äänestää piispan vaaleissa eikä samaa oikeutta asettua ehdokkaaksi tai äänestää kirkolliskokouksen tai hiippakuntavaltuuston vaaleissa kuin papeilla. Ajattelen, että kaikilla kirkon eri ammattiryhmillä olisi annettavaa kirkon ylimmissä toimielimissä – niissä ”kirkkaissa saleissa”. Sitä kautta ev.lut. kirkon hallinto ja toiminta voisi uudistua vastaamaan paremmin sitä mitä suomalaiset ehkä toivovat ja odottavat kirkolta.

HENKILÖKUVA

Tuija Mattila

sosionomi – diakoni AMK, tiedottaja Mti, nuorisotyönohjaaja

Hyvinkään seurakunnan diakoniasihteeri

Motto: konkreettisia tekoja ihmisten hyväksi

Taistelkaa tuulimyllyjä vastaan ja nouskaa barrikadeille.

Miten diakoniatyö on muuttunut oman työurasi aikana ja onko ihmisten avuntarve lisääntynyt?
Diakoniatyön toimintaympäristö on ollut muutoksen myllerryksessä oikeastaan aina, sillä se mitä tapahtuu Arkadianmäellä, heijastuu suoraan tänne paikallistason diakoniatyöhön saakka. Muutokset eri viranomaistoimijoita säätelevissä laeissa, asetuksissa, toimintatavoissa ja resursseissa haastaa seurakunnan diakoniatyön tarkistamaan ja kehittämään aina uudestaan omia toimintatapojaan. Mitä tulee ihmisten avun tarpeeseen niin siihen vaikuttaa Hyvinkäälläkin paikkakunnan työllisyystilanne, väestön vanheneminen, muutokset sote - toimijoiden käytännöissä, yksinäisyys, päihdetilanne, yhteisöllisyyden vähäisyys tai puute sekä ihmisten vaikeudet oman arjen hallinnassa.

Miksi diakoniatyö on tärkeää?
Kirkkolain mukaan diakoniatyö on henkisen, hengellisen ja aineellisen avun antamista erityisesti niille, joiden hätä on suurin ja joita ei muilla tavoin auteta. Diakoniatyö on konkreettista lähimmäisen rakkauden toteuttamista, sillä ilman konkreettisia tekoja olisimme ”vain sanan kuulijoita emmekä sen tekijöitä”.

Minkälaisen perinnön haluaisit jättää jälkeesi työkavereillesi ja asiakkaillesi?
Apua tarvitseville sanoisin, että ottakaa rohkeasti yhteyttä diakoniatyöntekijöihin silloin, kun tuntuu ettei apua oman elämän ongelmiin tunnu löytyvän mistään. Työkavereille sanoisin, että taistelkaa tuulimyllyjä vastaan ja nouskaa barrikadeille – nyt, aina ja joskus.

Kysymykset: **Henri Waltter Rehnström**
Kuva: **Eriikka Käyhkö**

Ilkka Järvinen
kirkkoherra, lääninrovasti

Tarpeellisesta luopuminen pelottaa ja väsyttää

PAASTONAIKA ON meneillään. Monet omassa elämässään miettivät ja viettävätkin paastonaikaa itselle sopivalla tavalla. Vanhat paastoamisen muodot eivät ole välttämättä tuttuja. Tärkein ulkonainen muoto on koskenut perinteisesti ruokia ja nautintoaineita. Muutenkin pidättäydyttiin turhuuksista ja iloisista huvituksista. Nykyään mm. terveydellisistä syistä ja ilmaston muutoksesta johtuen monet paastonaikaan kuuluvat syvät kristilliset tavoitteet ovat tulleet lähemmäksi ihmisiä.

KUITENKAAN KYSYMYS ei ole vain omasta terveydestä tai luonnosta. Nämä ovat kultaakin kalliimpia asioita varsinkin silloin, kun terveys tai muu turvallisuus on uhattuna. Tänäkin päivänä yksi oleellinen asia kristillisessä paastossa on, että ihminen tutkistelee Jumalan pyhyyttä ja rakkautta, joka näkyy Kristuksen kärsimyksessä ja kuolemassa. Toinen on kasvaminen yhä vastuullisempaan elämäntapaan. Nyt vielä se, että tarvitsemme toinen toisiamme.

> *Paastonajasta on sanottu, että se on luopumisen aikaa.*

PAASTONAJASTA ON sanottu, että se on luopumisen aikaa. Luovumme turhasta, jotta tärkeälle jäisi tilaa ja aikaa. Vuosi sitten meille tuli suuri kriisi ja se jatkuu yhä. Se on koskettanut meitä kaikkia. Elämä on pakottanut meitä luopumaan myös elintärkeistä asioista. Yksinäisyys ja väsymys ovat kasvaneet kriisin pitkittyessä. Monet ovat kokeneet isojakin menetyksiä. Samalla on näkynyt myös yhteisen huolenpidon ja toinen toisesta välittämisen arvo. Kun näin teemme, palvelemme toisiamme ja Jumalalle rakkaita. Jaksetaan vielä tätä paastoa ja kannustetaan kestämään hetki, vaikka pelottaa ja väsyttää. Toivoa ja valoa tuo myös koko ajan etenevä rokottaminen. Kun vain oma vuoro jo tulisi, moni miettii. Asiaa hoitavat ihmiset varmasti senkin järjestävät.

JOSSAKIN VAIHEESSA seurakunnassakin pääsemme taas yhteen ja iloitsemaan kohtaamisesta ilman maskeja. Nyt niitä tarvitaan ja pidetään turvavälit ja tehdään kaikki mahdollinen, jotta tauti ei leviäisi. Mutta ei estetä elämää. Paastoaikakaan ei ole itseisarvo, vaan se valmistaa meitä suureen juhlaan – pääsiäiseen. ◉

Hanna Tarkiainen

Liitä meidät langenneet armahduksen yhteyteen.
Kanssamme näin matkaa teet pääsiäiseen ainaiseen. Virsi 939:6

KIRKONMÄKIGALLUP

Teksti ja kuvat **Miia Maria Lahti**

Mitä hyvää sinulle on tapahtunut viime aikoina?

MERJA KAHELA
– Nuorempi poikani on vihdoin löytänyt työpaikan, jossa hän voi tehdä konetekniikan opiskeluunsa liittyvän lopputyön. Paikan löytäminen on ollut korona-aikana vaikeaa, kun työpaikoilla tehdään etätöitä. Tutkintoa ei kuitenkaan saisi valmiiksi ilman lopputyötä. Nyt äidin sydän siis iloitsee pojan puolesta!

JUHANI KALMI
– Viime vuonna saimme maalattua rantamökin ja kaadettua puita mökkitontilta. Kerrankin on ollut aikaa puuhailla siellä, se on mukavaa hommaa. Siitäkin olen hyvilläni, että golfharrastusta on pystynyt jatkamaan korona-aikanakin. Sekä omat että puolison lapsenlapset tuovat myös paljon iloa elämään.

SANNA WICKMAN
– On ollut mahtavaa nauttia hyvästä talvesta, joka on harvinaista herkkua Etelä-Suomessa. Sen myötä olen saanut harrastaa rakkainta urheilulajiani eli hiihtoa. Hiihdän sekä perinteisellä että luistelutyylillä. Pisimmät lenkit ovat olleet Hyvinkään ympäri ja Riihimäelle. Kiireisempinä hetkinä hiihdän lyhyempiä lenkkejä.

MEETA PAAVOLA
– Olen nauttinut hiihtämisestä, luistelemisesta ja muusta talviurheilusta. Etätyö on säästänyt noin kolme tuntia aikaa päivittäisistä työmatkoista ja edistänyt työssä jaksamista. Pandemian aikana olen yrittänyt tukea paikallisia yrittäjiä ostamalla mm. take away -lounaita, kahvipullia ja tilaamalla ihan omalle perheelle täytekakun.

Kirkonmäki Hyvinkään seurakunnan lehti | www.hyvinkaanseurakunta.fi | PL 29, Hämeenkatu 16, 05801 Hyvinkää | p. 040 8050 200

Päätoimittaja Ilkka Järvinen, p. 040 8050 210, ilkka.jarvinen@evl.fi. **Toimitussihteeri** Tea Pohjoispuro, p. 040 623 3759, tea.pohjoispuro@evl.fi. **Viestintätoimikunta**: Ilkka Järvinen, Mirva Jääskeläinen, Maiju Laakso, Pauli Nousiainen, Waltteri Nummelin, Maarit Vallinkoski. **Toimituskunta**: Reijo Huuskonen, Heidi Kajander-Maavuori, Laura Kuiri, Ari-Pekka Laakso, Tuija Mattila, Tea Pohjoispuro, Henri Rehnström, Veini Vänskä. **Paino**: Botnia Print, Kokkola. **Julkaisija**: Hyvinkään seurakunta. **Painos**: 22 000 kpl. ISSN 1239-2456. **Lehti ilmestyy**: 27.5., 9.9., 28.10. ja 9.12.

KOLUMNI

Minttu Talosela
Kirjoittaja on seurakunnan viestintätoimikunnan varajäsen.

Usein sitä unohtaa, miten erilaisissa maailmoissa me kaikki lopulta kasvamme.

Laumasuoja

TÄTÄ KIRJOITTAESSA koronaa on eletty jo vuosi. Paljon on puhuttu uuden normaalin vaikutuksista eri sukupolviin: huoli on nuorista, jotka opiskelevat ilman omanikäisten seuraa. Ikääntyvien arjen haasteista, isovanhemmista, jotka eivät pääse suvun pienimpiä sylittelemään. Väli-ikäisten kuormituksesta. Paljon pohditaan, miten koronarajoituksia vielä jaksetaan ja miten niistä aikanaan toivutaan. Sanotaan, että koronavuosista rakentuu sukupolvikokemuksia, elämänkokemuksista jaettua yhteistä historiaa.

YLEN ARTIKKELI yksivuotiaasta Kertusta kuitenkin pysäytti vielä uudella tavalla: siinä kerrottiin koronavuoden tienoilla syntyneistä taaperoista. Kerttu ei koskaan ole nähnyt maailmaa, jossa me hieman vanhemmat olemme kasvaneet: vieraiden hymyileviä kasvoja ilman maskeja kauppareissuilla, pieniä kohtaamisia arkisilla poluilla. Artikkelissa haastateltu asiantuntija pohtii, saavatko tämän ajan lapset riittävästi sellaista perhettä laajemman lauman tukea, joka on tärkeää tunne-elämän ja vuorovaikutuksen kehityksessä.

KORONA-AJAN VAIKUTUS yhden kasvavan ikäpolven mielenmaisemaan pohdituttaa asiantuntijoita nyt. Samalla se haastaa omaakin ajattelua. Usein sitä unohtaa, miten erilaisissa maailmoissa me kaikki lopulta kasvamme. Samanikäiset, eri-ikäiset, eri sukupolvet, eri sukupuolet, muunmieliset, samanoloiset; toiset samaa sukua, eri maata. Koronakin kohtelee meitä eri tavoin.

MAAILMA JA OMA PAIKKA siinä rakentuu vuorovaikutuksessa. Onnellista on, jos elämäänsä saa rakentaa turvassa, luottaen laajemman lauman tukeen ja hyväksyntään. Tätä kaipaavat yksivuotiaiden lisäksi kaikenikäiset: kannattelevia kohtaamisia arkisilla poluilla. Kiinnostunutta katsetta: Näen sinut. Kerrohan, kuka olet.

pixabay

Kolmas kerta toden sanoi

Äitienpäivällä haluttiin yhdistää Suomen kansaa heti sisällissodan jälkeen.

AAMIAINEN VUOTEESEEN, värssyllä varustettu kortti ja kimppu valkovuokkoja. Lounas vielä siihen päälle. Nämä lienevät äitienpäivän vakiintuneimmat tunnusmerkit. Juhlan vietto sujuu meiltä jo rutinoituneesti. Mutta äitienpäivän takana on voimakas historia.

Kaikki alkoi kauan sitten Yhdysvalloissa. 1900-luvun alkupuolella yhteiskunnallisesta aktiivisuudesta tunnettu Ann Jarvis vietti viimeisiä vuosiaan. Tytär Anna oli sairastelevan äitinsä vieressä loppuun asti. Äiti nosti useaan otteeseen esiin ajatuksen yhteisestä juhlasta, jolla kunnioitettaisiin kaikkien äitien uhrauksia ja saavutuksia niin lastensa kuin kansakunnan hyväksi.

ANN JARVIS kuoli vuonna 1905. Kaksi vuotta myöhemmin tytär Anna järjesti äidilleen yksityisen muistojuhlan, jossa kunnioitettiin myös maan muita äitejä. Vuotta myöhemmin, 10. toukokuuta 1908, organisoitiin ensimmäinen kaikille vapaa virallinen muistotilaisuus.

Tätä pidetään varsinaisena äitienpäivän lähtölaukauksena. Anna Jarvis ei itse ottanut tapahtumaan osaa, mutta lähetti paikan päälle viisisataa valkoista neilikkaa. Vuonna 1914 USA:n presidentti Woodrow Wilson julisti äitienpäivän kansalliseksi juhlapäiväksi.

MUTTA KUINKA päivä saapui Suomeen? Kaikesta on kiittäminen kansakoulunopettaja Vilho Reimaa. Hän oli vuonna 1907 perustetun Kotikasvatusyhdistyksen sihteeri. Yhdistys painotti varsinkin äitien merkitystä perheyhteisössä.

Vuonna 1910 Reima teki matkan Yhdysvaltoihin ja vaikuttui äitienpäivän suuresta suosiosta rapakon takana. Palattuaan kotimaahansa hän yritti kaupitella ideaa täälläkin. Vuosina 1912 ja 1913 julkaistut artikkelit Kotikasvatusyhdistyksen julkaisemassa Koti -lehdessä eivät herättäneet huomiota.

SITTEN MAAILMA mullistui. Vuonna 1914 puhkesi ensimmäinen maailmansota, jonka juuret ylettyivät Suomeenkin asti. Keväällä 1918 verinen sisällissota repi maamme kahtia. Suuri kansallinen tragedia vaikutti myös Vilho Reimaan.

– Emmekö voisi sitä nyt alkaa näiden huolihuntuisten äitien muistolle viettämällä tänä kesänä kaikkialla maassamme suuria äitienpäiviä, joihin kaikkien kaatuneiden äidit kutsutaan päivän sankareiksi. Sanon kaikkien, sillä vihollisenkin äidillä on äidin sydän, kuului Reiman vetoomus vuoden 1918 toisessa Koti-lehden numerossa.

Tällä kertaa kirjoituksella oli vaikutusta, vaikka ei ihan valtakunnallista. Asiasta otettiin koppi Alavieskan Kotiyhdistyksessä. 23. kesäkuuta 1918 paikallisen nuorisoseuran juhlatilassa järjestettiin Suomen ensimmäinen äitienpäiväjuhlat.

Seuraavana vuonna juhlaa vietettiin jo useammalla muuallakin paikkakunnalla. Toukokuun toinen sunnuntai vakiintui ajankohdaksi 1927. Tasan kaksikymmentä vuotta myöhemmin Äitienpäivä vahvistettiin viralliseksi liputuspäiväksi.

KIRKON ROOLI on ollut alusta asti vahva Äitienpäivän vietossa. Anna Jarvisin organisoimat juhlat järjestettiin Andrewsin metodistikirkossa. Alavieskassakin oli mukana hengellistä ohjelmaa. Tänä päivänä monissa Suomen kirkoissa on kehystettynä Mannerheimin päiväkäsky äitienpäivältä 10. toukokuuta 1942. Tuolloin ylipäällikkö myönsi 4. luokan Vapaudenristin kunniamerkin maamme kaikille äideille.

Henri Waltter Rehnström

LYHYESTI

Uusi Betsku, uudet messut

Ketjussa roikkuvat tunnelmavalot luovat tilaan himmeää kajoa, uusi maali tuoksuu. Hyvinkään seurakunnan nuorisotila Betania uhkuu juhlavaa, mutta kotoista tyyliä. Nuoret toteuttivat pandemiarajoitusten suvantovaiheessa alkuvuonna tilassa pientä pintaremonttia – enää tarvitsee vain toivoa, että pian tilat aukeaisivat käyttäjilleen.

Betaniassa vanhaa ovat oikeastaan enää vain sohvat. Seinät ja paneelit maalattiin, ruokasaliin kiikutettiin tuoreet kalusteet, uusi alttari tilattiin mittatilaustyönä, ja seinälle kiinnitettiin sähköinen Betsku-logotaulu. Biljardipöytäkin on muutaman kuukauden takaa.

Näistä nuortennäköisistä tiloista lähetetään tällä hetkellä myös kerran kuussa uudenlainen jumalanpalvelus, jonka on tarkoitus olla kerta kerralta enemmän seurakuntalaisten yhdessä toteuttama ja suunnittelema. Tämän jumalanpalveluksen henki on rento -bändi soittaa, puhutaan kristinuskon asioista helposti lähestyttävästä, matalan kynnyksen näkökulmasta.

Pandemiarajoitusten vuoksi tämä jumalanpalvelus ei ole vielä toteutunut paikan päällä mukana elettävänä messuna Hyvinkään kirkossa. Seurakunnan

pixabay

Yösnousemus tapahtui kolmantena päivänä Jeesuksen kuolemasta.

”…nousi kolmantena päivänä…”

Jeesuksen ylösnousemus on kristinuskon keskeisin tapahtuma.

Kun sapatti Jeesuksen kuoleman jälkeen oli ohi, joukko naisia vieraili vapahtajansa haudalla. Ajatuksena oli voidella hänen ruumiinsa ja saattaa näin hautajaismenot loppuun. Hämmennys oli kuitenkin melkoinen, sillä hauta olikin tyhjä.

Jeesus oli herännyt ja oli matkalla Isänsä luo taivaaseen. Haudalle tulleet naiset olivat siis saaneet ensimmäisinä todistaa kristinuskon keskeisen tapahtuman. Ilman Jeesuksen ylösnousemusta uskoltamme puuttuisi kokonaan pohja.

– Mutta jos Kristus ei ole noussut kuolleista, turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän uskonne, totesi aikoinaan Paavalikin (Kor. 15:14).

Kuten jo Apostolienkin uskontunnustus kertoo, niin ylösnousemus tapahtui kolmantena päivänä Jeesuksen kuolemasta. Kyseessä ei kuitenkaan ole pelkkä tavanomainen ajallinen määre.

Kolme päivää on ajanjakso, joka toistuu Raamatussa useammankin kerran. Joona oli kolme päivää suuren kalan vatsassa, Jumala koetteli Abrahamia kolme päivää, Jeesuksen vanhemmat kadottivat lapsensa väkijoukkoon kolmeksi päiväksi.

Jokaisessa tapauksessa kolme päivää merkitsee tilannetta, jossa ihminen on joutunut kasvokkain oman epätoivonsa kanssa. Kolmen piinallisen päivän aikana ihminen oppii ymmärtämään, että hänen kärsimyksensä on todellista.

Jumala on kuitenkin koko ajan hänen kanssaan. Ja kolmantena päivänä Jumala vapauttaa ihmisen tuskasta. Samalla tavalla opetuslapset ja seuraajat saivat kolmen päivän ajan käsitellä Jeesuksen kuolemasta johtuvaa surua, ennen kuin Isä kolmantena päivänä herätti poikansa jälleen henkiin.

Emerituspiispa Eero Huovinen on kirjoittanut, miten kolme päivää kertovat ikään kuin siitä, millaista meidän ihmisten elämä on. Kolmas päivä kertoo puolestaan siitä, millainen Jumala on.

Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus ilmestyi seuraajilleen useammankin kerran. Hän ilmestyi epäilevällä Tuomaalle ja muille opetuslapsilleen heidän kokoontumispaikassaan yläsalissa. Tämän lisäksi Jeesus kohdattiin myös Emmauksen tiellä ja Galilean järven rannalla. Jeesuksen ilmestymiset vaikuttivat vahvasti alkuseurakunnan syntyyn. Niiden yhteydessä Kristus antoi myös lähetyskäskynsä. Neljäntenäkymmenentenä päivänä hänet otettiin taivaaseen.

Huomionarvioista on, että myöhemmin ylösnoussut Jeesus ilmestyi myös kristittyjä vainoavalle Saulukselle. Kohtaaminen oli niin voimakas, että tämä menetti näkönsä kolmeksi päiväksi. Hän rukoili Jumalalta armoa ja saikin näkönsä kolmantena päivänä takaisin. Saulus muutti nimensä Paavaliksi ja hänestä tuli yksi keskeisimmistä varhaiskirkon apostoleista.

Aikojen lopussa Jumala kutsuu kaikki kuolleet ylös haudoistaan. Johannes kirjoittaa: ”He nousevat haudoistaan – hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen, pahaa tehneet tuomion ylösnousemukseen.” Kristuksen ylösnousemuksen myötä häneen uskoville ihmisille aukeni väylä kuolemasta elämään.

Henri Waltter Rehnström

---

nuorisotiimissä elää vahva toive, että jonakin päivänä sunnuntait olisivat kirkonmäellä täynnä toimintaa. Aamupäivällä tarjolla olisi perinteisempi ”Kympin messu”, iltapäivällä yläsalissa soppaa, seurapelejä ja yhteistä olemista, ja illaksi erilainen messu sähkökitaroineen, savukoneineen ja värivaloineen. Mutta hyvää kannattaa aina hieman odottaa.

Heidi Kajander-Maavuori

Lions Club Viertolan lahjoitus diakoniatyölle

Lions Club Viertola on lahjoittanut 2000 € hyvinkääläisille vähävaraisille lapsiperheille Hyvinkään seurakunnan diakoniatyön kautta. Lions Club toiminta on palvelutoimintaa oman paikkakunnan hyväksi ja Viertolan klubin edustajat **Simo Kerkelä** ja **Juha-Pekka Lievonen** kertovat, että erityisen tärkeänä pidetään tuen suuntaamista lasten ja nuorten hyväksi. Lahjoitusvarat LC Viertola on kerännyt viime vuoden aikana eri tempauksilla. Kerkelä ja Lievonen iloitsevat siitä, että koronarajoituksista huolimatta saavutettiin tämä keräystulos eteenpäin lahjoitettavaksi. Lahjoittajat kokivat, että diakonian kautta apu menee luotettavasti perille avuntarvitsijoille. Hyvinkään seurakunnan diakonian puolesta lahjoituksen ottivat vastaan diakoniatyöntekijä **Kaisa Laakso** ja diakoniapappi **Virpi Koivisto**. Diakoniatyö kiittää saamastaan lahjoituksesta sekä hyvästä yhteistyöstä LC Viertolan sekä myös muiden Lions Clubien kanssa.

LC Viertolan tulevissa suunnitelmissa on kevätkeräys, joka koronaolosuhteissa toteutetaan pullonpalautuskuittien keräyksenä Willan kauppakeskuksessa.

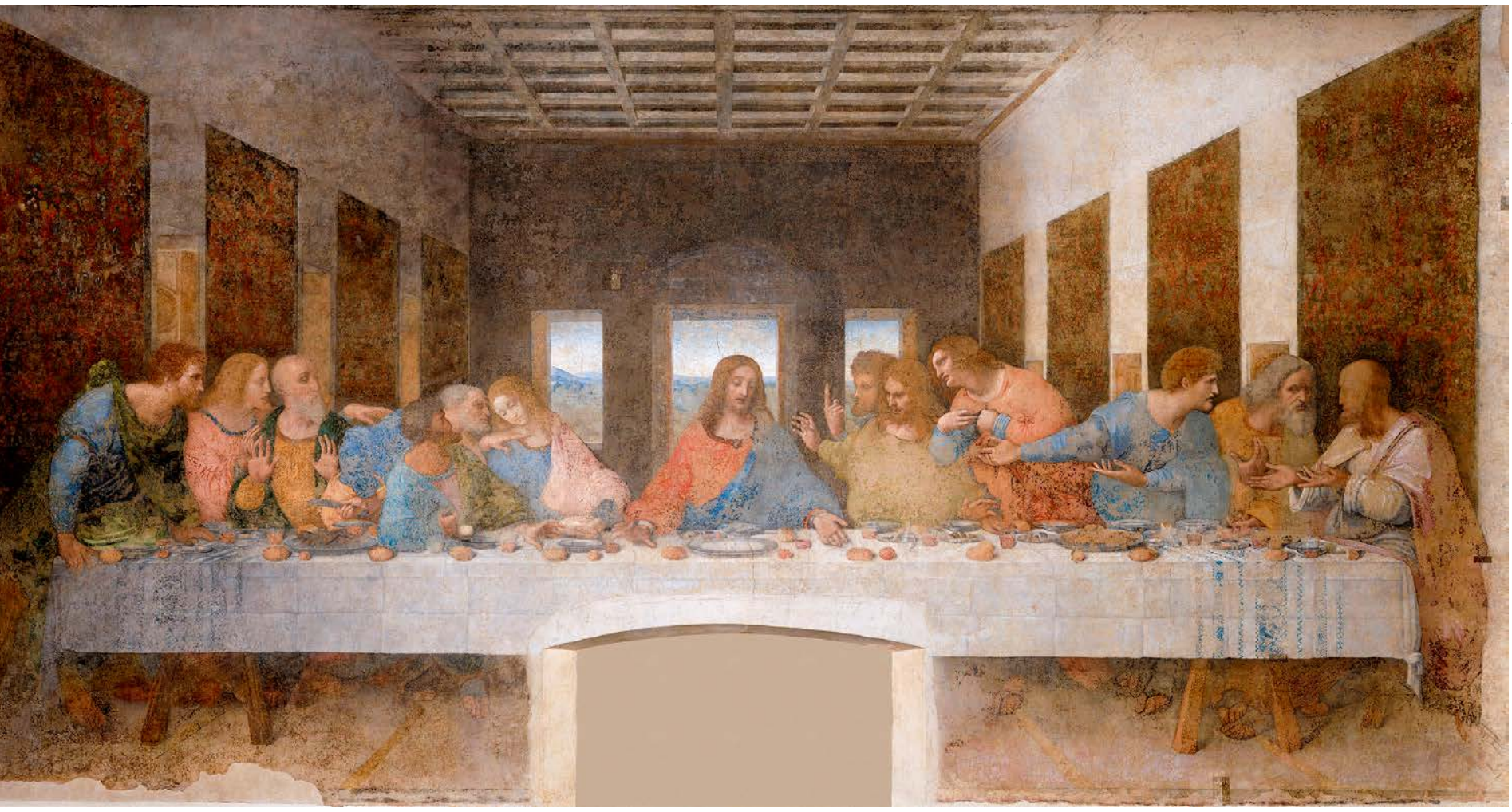

Leonardo da Vinci, Public Domain

Ennen ristiinnaulitsemista Jeesus asettui opetuslastensa kanssa viimeiselle aterialle.

Sinun edessäsi annettu ja vuodatettu

Ehtoollisella nautitaan Herramme Jeesuksen Kristuksen ruumis ja veri – asian tulkinta vaihtelee kirkkokunnan opetuksen mukaan.

Luterilaisella kirkolla on kaksi sakramenttia eli pyhää toimitusta. Ensimmäinen on kaste ja toinen ehtoollinen. Jälkimmäinen asetettiin kaksi tuhatta vuotta sitten pääsiäisjuhlan yhteydessä. Ennen ristiinnaulitsemista Jeesus asettui opetuslastensa kanssa viimeiselle aterialle. Tuolloin hän ojensi heille leivän ja viinin ja käski nauttia ne hänen muistokseen.

Näin ehtoolliskäytäntö sai alkunsa. Kristityt omaksuivatkin sen nopeasti. Paavali opettaa siitä 1. Korinttilaiskirjeessään jo parikymmentä vuotta Kristuksen kuoleman jälkeen.

Tänä päivänä miljoonat ja miljoonat kristityt ympäri maapalloa viettävät ehtoollista Kristuksen muistona ja yhteyden ateriana viikoittain erilaisissa jumalanpalveluksissa ja messuissa.

Ehtoollinen on siis sakramenttina toistuva, toisin kuin kaste, joka tapahtuu vain kerran.

Kirkkojärjestyksen mukaan Suomessa ehtoollista vietetään yleensä kirkossa messussa. Tämän lisäksi sitä voidaan viettää paikassa, jonka tuomiokapituli on kirkkoneuvoston ehdotuksesta hyväksynyt. Yksityisesti ehtoollista jaetaan vain erityistilanteissa, kuten sairaille.

KIRJAT

Reijo Huuskonen

Isän kaipuu

Joel Haahtela

HENGITTÄMISEN TAITO
- pienoisromaani

Otava 2020, 176 s.

Lääkäri-kirjailija **Joel Haahtelan** kertojanääni on hyvin tunnistettava. Siinä on herkkyyttä, keveyttä, mystisyyttä, mutta ei puutu lihaa ja vertakaan. Ajassamme suositut henkisyys ja uskonnollisuus värittävät hänen tarinoitaan - kuitenkaan peittämättä kristillistä viitekehystä.

Kirjoittaja on ollut 12 romaanillaan niin Finlandia- kuin Runeberg-palkintoehdokkaana.

Toissa vuonna ilmestynyt *Adélen kysymys* vei lukijan luostarimiljööseen Pyreneitten vuoristoon. Uusin kirja liikkuu yhtä lailla Välimeren maisemissa, Kreikan saariston ortodoksisessa erakkoyhteisössä. Lääketieteen opiskelija Konstantinos lähtee Suomesta etsimään perheensä jättänyttä isää. Hylätty poika haluaa vastausta miksi-kysymyksiinsä.

Kolmannes kirjasta kuluu ennen kaukaiselle saarelle pääsyä, mutta se muodostuu päänäyttämöksi.

Isä palvelee siellä kuolemaan valmistautuvaa, pyhimyksen kaltaista erakkovanhusta. Ruumiillinen työ, vähitellen syvenevät keskustelut avaavat pojalle jotakin isän ratkaisusta. Erityisesti suuren paaston aika, Jeesuksen kärsimystien muistaminen päivittäisissä hetkipalveluissa sulattaa sielua, viha kuluu pois.

Erakkovanhus hiipuu pois pitkäperjantaina. Kuolema ei ole millään lailla lohduton eli sillä ei ole viimeistä sanaa. Kirjailija on tavoittanut jotakin ortodoksikristillisyydelle leimaa antavasta pääsiäisen ilosta ja toivosta. Saa hengittää vapaasti.

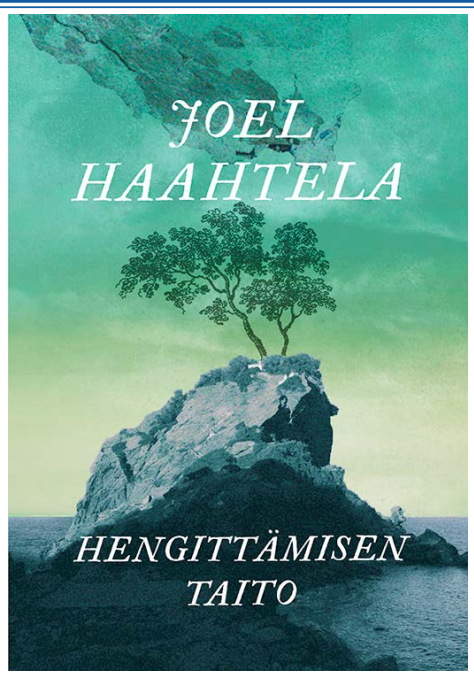

Ehtoollisen toimittaa pappi ja ehtoollisen jakamisessa käytetään usein apuna seurakuntalaista. Kuka tahansa kristitty voi jakaa ehtoollisen siinä tapauksessa, jos ehtoollista pyytävä on erityisessä hätätilassa, kuten kuolemanvaarassa, eikä pappia ole saatavilla. Suomessa ehtoolliselle voi osallistua jokainen konfirmoitu kirkon jäsen.

Ehtoollisen asettaminen löytyy synoptisista eli Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumeista. Myös Paavalin ensimmäisessä Korinttilaiskirjeessä asetussanat mainitaan. Sen sijaan Johanneksen evankeliumista ne puuttuvat, vaikka hänenkin tekstissään kuvataan viimeinen ateria.

Synoptisissa evankeliumeissa ruokailu ajoitetaan juutalaisten pääsiäisaterian yhteyteen. Johannes puolestaan ajoittaa ruokailun aikaan ennen pääsiäistä. Kyse on kuitenkin samasta ateriasta, sillä tärkeimmät yksityiskohdat, kuten Juudaksen paljastuminen kavaltajana ovat mukana kaikissa evankeliumeissa. Voi olla, että Johanneksella ja synoptikoilla on ollut erilainen kalenterijärjestelmä käytettävissään.

Joka tapauksessa tulkintaerot ovat edelleen näkyvissä maailman eri kirkoissa, mikä tulee ilmi erityisesti ehtoollisleivän valinnassa. Ne kirkot, jotka nojautuvat synoptisiin evankeliumeihin käyttävät happamatonta leipää, koska se oli Jeesuksen aikaan tapana pääsiäisaterialla. Johanneksen evankeliumia korostavat käyttävät puolestaan hapatetaikinasta leivottua leipää.

Murtaessaan leivän viimeisellä aterialla Jeesus kutsui sitä ruumiikseen. Viinin yhteydessä hän puhui verestään. Kummatkin ovat puolestamme annettu ja vuodatettu. Mutta mitä leivälle ja viinille sitten tapahtuu ehtoollisella? Tästä on erilaisia tulkintoja kirkkokuntien välillä.

Katolilaisuudessa uskotaan, että ehtoollisliturgiassa leipä muuttuu konkreettisesti Kristuksen ruumiiksi ja vereksi. Käytetään ilmausta messu-uhri. Myös ortodoksisuudessa leivän ja viinin suhteen tapahtuu samaa. Muuntuminen tapahtuu anaforassa, mikä on ortodoksisen ehtoollisjumalanpalveluksen ydinkohta. Ihme tapahtuu Pyhän Hengen avuksi huutamisen vaikutuksesta.

> *Ehtoollisella nautitaan Herramme Jeesuksen Kristuksen ruumis ja veri.*

Reformoidun käsityksen mukaan Jumala on olemukseltaan ääretön, leipä ja viini puolestaan äärettömiä. Nämä kaksi elementtiä eivät voi yhdistyä toisiinsa. Tämän vuoksi reformoidut eivät näe, että leipä ja viini muuttuisivat oikeaksi ruumiiksi ja vereksi, vaan pikemmin symboloivat niitä. Ehtoollinen nautitaan Kristuksen muistoateriana ja hänen käskynsä kuuliaisena toteuttamisena.

Mutta entä sitten luterilaiset? Meidän käsityksemme on hyvin yksinkertainen. Kun nautimme ehtoollisen, Kristus on todellisesti läsnä. Luterilaisen teologian mukaan leipä ja viini ovat Kristuksen todellinen ruumis ja veri, ne eivät siis symboloi tai muutu niiksi. Saamme uskossa omistaa niihin sisältyvän lahjan, syntien anteeksisaamisen.

Henri Waltter Rehnström

AJAN ILMIÖ

Pixabay

Väsyttääkö?

Kysymys löytyy otsikosta. Se lienee meille kaikille tuttu. Olemme varmasti jokainen miettineet sitä enemmän tai vähemmän tietoisesti viimeisen vuoden ajan. Viime keväänä puhjennut koronapandemia muutti tutun arkemme täydellisesti.

Rajoitusten mittavuus on vaihdellut viimeisten kuukausien, kuluneen vuoden aikana. Välillä on ollut tiukempaa, välillä vapaampaa. Mutta uhka tartunnasta ei ole missään vaiheessa kadonnut, aina se on seurannut mukana kuin tumma varjo.

Pahinta on epätietoisuus siitä, koska kaikki loppuu. Varsinkin, kun virus on välillä näyttänyt jo laantumisen merkkejä. On syttynyt toivo, mikä on sitten taas sammunut, kun tartuntamäärät ovat lisääntyneet.

Vuoden aikana koronasta on tullut kuitenkin jo niin olennainen osa arkeamme, että se ei enää säväytä samalla tavalla kuin aiemmin. Ihminen on turtunut, väsynyt. Pelko on hävinnyt sivummalle. Mikä tahansa on parempaa kuin tylsyys. Neljän seinän sisällä oleskelu ahdistaa. Uskallamme ottaa enemmän riskejä, emme välttämättä jaksa enää niin tiukasti välittää turvasuosituksista.

Ja onhan se ymmärrettävää. Ehkä ihmisluonteeseen kuuluu se, että jossain vaiheessa sitä vain väsyy pelkäämään. Niin on käynyt nytkin. Mitä kauemmin ihminen on onnistunut välttymään koronavirustartunnalta, sitä rohkeammaksi hän on tullut

Mutta tämä ei tarkoita sitä, että itse uhka väistyisi minnekään. Siksi väsymys ei saisi merkitä sitä, että me ihmiset muuttuisimme välinpitämättömiksi. Se olisi jo periksi antamista. Tilannetta voisi verrata sotavuosiin.

Silloinkin suomalaisten piti vain jaksaa monta vuotta, vaikka väsymys oli varmasti melkoinen. Mutta onko Suomi sitten jo niin individualisoitunut, ja kaukana sotavuosien yhtenäiskulttuurista, että yhteen hiileen puhaltaminen ei enää meiltä onnistu. Toivottavasti ei.

Koronavirus on kuin kulkutauti, joka vaanii jatkuvasti ovella. Haluamme unohtaa sen, kääntää sille selkämme. Mutta virus ei lakkaa olemasta, vaikka se kuinka poistuisi mielestämme. On meidän itsemme ratkaistavana, pidämmekö oven auki ja päästämme viruksen sisään vieraaksemme vai suljemmeko uksen ja jätämme taudin ulkopuolelle.

Tätä kirjoittaessa hallituksen linjaama kolme viikkoa kestävä sulkutila on juuri astunut voimaan. Se merkitsee entistä jyrkempiä rajoituksia ja varmastikin entistä kiristyneimpiä hermoja. Mutta mitä muitakaan vaihtoehtoja meillä on?

Pakko jaksaa, vaikka raa´asti väsyttäisi.

Henri Waltter Rehnström

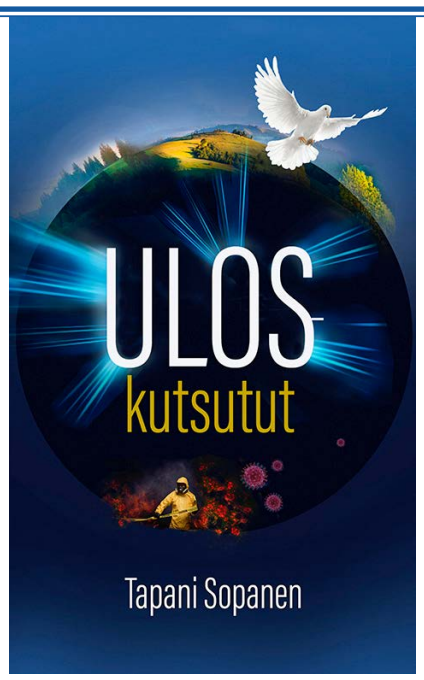

Mitä kohti käymme?

Tapani Sopanen

ULOS KUTSUTUT

Perussanoma 2021, 392 s.

Yksi romaanien tyyppilaji on dystopia, synkän tulevaisuuden, tavalla tai toisella katastrofiin päättyvän lopun kuvailu. Viime aikoina tämän lajin edustajia on ollut mm. **Risto Isomäki**.

Dystopian vastakohta on utopia, jonka hopeisia pilvenreunoja ovat aikojen varrella väritelleet monet. Kristillisissä kirjoissa löytyy niin tummia tuomiopäiväkuvauksia kuin kaiken hyväksi kääntäviä onnellisuusopuksia.

Helluntailaistaustaisen kirjailija **Tapani Sopasen** *Ulos kutsutut* sisältää aineksia molemmista genrestä. Puhtaasti se ei ole kumpaakaan, vaan omanlaisensa. Kirjoittaja pohtii, mitä kohti kulkee Suomen ja koko maailmankin kirkollinen elämä ja millaisten poliittisten tuulten tuiverruksessa ehkä elämme parin vuosikymmenen päästä.

Romaanin keskiössä on Skogin perhekunta ja hiipuva vapaakristillinen seurakunta, joka koettaa etsiä uutta nousua merentakaisin menestysteologisin reseptein. Osa seurakuntalaisista ei halua kuitenkaan mukautua ajan henkeen ja joutuu maksamaan siitä hintaa. Vahvan johdatuksen kautta löytyy maatila, jonne muodostuu vähitellen oma yhteisö, uloskutsuttujen joukko. Samaan aikaan maailmantapahtumat terroriiskuineen ja maanjäristyksineen ovat kuin toistoa Jeesuksen lopunajallisesta puheesta. Lämmöllä kirjailija kuvaa maahanmuuttaja-Alin hengellistä heräämistä ja pelotonta todistusta uskostaan.

Luterilaiselle lukijalle tiettyä vierautta aiheuttaa helluntailainen viitekehys, vaikka kirjoittaja on itse asiassa varsin kriittinen vapaitten suuntien hengellisen kehityksen suhteen. Valoisampaa tulevaisuutta hän näkee kirkon sisäisille herätyskristillisille ryhmille.

Kirjan takakansi lupaa romaania, jollaista et ole koskaan lukenut sekä erinomaista viihdyttävyyttä. Näitä ja muutamia muita ylisanoja itse olisin välttänyt. On kirja joka tapauksessa koskettanut monia, sillä siitä on otettu pikaisesti jo uusi painos.

Sankarihaudan lyhdyt vähentävät lasijätteen määrää. Lasiset hautakynttilät ovat tulen kestävää lasia, jonka vuoksi niitä ei voi kierrättää, kertoo Markku Husso.

YHDISTÄVÄ TEKIJÄ

Suomen evankelis-luterilainen kirkko saattaa monissa asioissa olla jakautunut, mutta ympäristöasioista kaikki ovat samaa mieltä.

Tea Pohjoispuro:

Pääsiäinen vuonna 1979 on jäänyt peruuttamattomasti suomalaisen luonnonsuojelun historiaan. Tuolloin joukko ympäristöaktiiveja kokoontui osoittamaan mieltä merkittävänä lintualueena pidetyn Koijärven kuivattamista vastaan. He rakensivat paikan päälle padon ja kahlitsivat itsensä kaivinkoneeseen.

Seurasi suuri mediatapahtuma. Viimeistään tässä vaiheessa Koijärvi-liike tuli kaikille suomalaisille tutuksi. Liike oli onnistunut kokoamaan yhteen hajallaan toimineet suomalaiset luontoaktivistit yhdeksi kokonaiseksi kansanliikkeeksi.

Joukkovoima toimi, sillä Koijärvi jätettiin kuivattamatta. Seuraavalla vuosikymmenellä luonnonsuojelu tuli entistä näkyvämmäksi. Oli Kessin suojelua ja muuta vastaavaa toimintaa. Kohokohtana oli Vihreän liiton rekisteröityminen puolueeksi vuonna 1987.

Kettinkeihin itsensä kiinnittäneet koijärviläiset ovat jääneet vahvasti kansakunnan muistiin eräänlaisina ympäristöaktivismin perustyyppeinä. Mutta radikalismi on vain yksi osa totuutta. Luonnonsuojelusta oli puhuttu paljon jo ennen Koijärviä, ja paljon lempeämpään sävyyn.

Huomionarvoista on, että etenkin kirkolle luonnonsuojelu on aina ollut hyvin läheistä. Uskonnon ja luonnon suhde korostui vahvasti esimerkiksi koulujen ympäristöopin tunneilla. **Aila** ja **Aaro Nuutisen** vuonna 1967 julkaistu *Luontoa oppimassa. Ympäristöoppia alaluokille* tuli monille 1970-luvun lapsille tutuksi. Tekijät kirjoittavat kirjassa muun muassa seuraavasti:

– Koko luonto on Luojan suuri luonnonkirja. Sitä on opittava oikein lukemaan. Kasveillakin on elämisen oikeus. Kaikilla eläimillä pitää olla kotirauha. Luonnossa saamme vapaasti liikkua, mutta sitä ei saa turmella.

Ihminen on osa luomakuntaa, ei siis mitenkään sen yläpuolella. Jo Raamatun ensimmäisillä sivuilla Jumala antaa Aatamille ja Eevalle tehtävän ”viljellä ja varjella” luontoa. Tällä tavalla luonnonsuojelukin on jo alkuajoista lähtein kuulunut ihmisen velvollisuuksiin. Ja yhä edelleen luontoarvot näkyvät keskeisesti kirkon toiminnassa.

Yksi säännöllisistä kirkon juhlapäivistä on luomakunnan sunnuntai, jota seurakunnat voivat viettää touko-lokakuun välillä minä tahansa valitsemana sunnuntaina. Päivä on omistettu Jumalan luomistyön kiittämiselle.

Mitä juhlassa painotetaan, riippuu paljolti siitä, koska se pidetään. Keväällä saatetaan iloita luonnon heräämisestä. Kesällä huomio kiinnitetään puolestaan siihen, miten kaunista ympärillä oleva luonto on. Syksyllä onkin sitten vuorossa sadonkorjuusta kiittäminen.

– Kirkon perustehtäviin kuuluu kutsua ihmisiä Kristuksen yhteyteen, pitämään huolta muista ihmisistä ja luomakunnasta. Näin on opetettu aina. Eli luomakunnasta huolehtimisen merkitys on suuri. Ja tänä päivänä seurakunnat ovat heräämässä tähän aivan uudella tavalla. Nimenomaan juuri ilmastonmuutos on pysäyttänyt ihmisen, kuten myös kuudes sukupuuttoaalto ja luonnon moninaisuuden katoaminen, kertoo rovasti **Ilkka Sipiläinen**.

Sipiläinen työskentelee johtavana asiantuntijana Kirkkohallituksen toiminnallisella osastolla. Hänen vastuualoinaan ovat Jumalanpalvelus ja yhteiskunta. Sipiläisen työhön kuuluvat myös ympäristödiplomiin liittyvät kysymykset. Diplomi on kirkon oma ympäristöjärjestelmä ja lienee kaikkein konkreettisin esimerkki työstä, mitä kirkko luonnon ja ympäristön puolesta tekee.

– Yhdeksänkymmentäluvun laman aikana ympäristöasiat jäivät kirkossa hieman taustalle, kun keskityttiin enemmän ihmisiin. Vuosikymmenen lopulla asiaa alettiin miettiä uudestaan. Lähtökohta ei kuitenkaan ollut se, että haluttaisiin opettaa ihmisiä vaan, että pantaisiin ennen kaikkea kirkon oma ympäristötoiminta kuntoon, Sipiläinen sanoo.

Kirkon ympäristödiplomi perustettiin vuonna 2001. Sen avulla jokainen

Jatkuu

KIRKON YMPÄRISTÖ-DIPLOMI

Pressikuva

Rovasti Ilkka Sipiläisen työhön kuuluvat ympäristödiplomiin liittyvät kysymykset.

Veini Vänskä

Lapset ovat aika valveutuneita ja tietävät paljon ympäristöasioista. Pohdimme lasten kanssa asioita ekologisuudesta ja mm. askartelemme kierrätysmateriaaleista, kertovat seurakunnan varhaiskasvatuksen ohjaaja Anna-Mari Tukeva ja lastenohjaaja Irja Santapukki.

Kirkon perustehtäviin kuuluu kutsua ihmisiä Kristuksen yhteyteen, pitämään huolta muista ihmisistä ja luomakunnasta.

seurakunta voi kantaa omaa ympäristövastuutaan. Ajatuksena onkin, että kaikilla seurakunnilla olisi diplomi vuoteen 2025 mennessä. Ympäristödiplomin saa hakemalla. Edellytyksenä on, että täyttää kirkon käsikirjassa olevat minimikriteerit. Diplomi on voimassa myöntämisvuoden lisäksi neljä seuraavaa vuotta, jonka jälkeen sitä voi hakea uudestaan.

Ympäristödiplomilla on tarkoitus muun muassa turvata ympäristön elinkelpoisuutta, hillitä ilmastonmuutosta, edistää ennakoivaa ympäristöajattelua ja nivoa ympäristöasiat osaksi seurakunnan toimintaa. Suurena tavoitteena on, että Suomen evankelisluterilainen kirkko olisi hiilineutraali vuoteen 2030 mennessä.

Lain, yhteiskunnan ja maailmankin muuttuessa myös ympäristödiplomin käsikirjaa on jouduttu tasaisin väliajoin muuttamaan ajan henkeen sopivammaksi. Viimeisin, eli neljäs laitos ilmestyi viime syksynä. Tämä päivä otettiin huomioon, ja niin ollen käsikirja pyrittiin sovittamaan Internet -aikaan. Eli kyseessä ei ole vain pelkkä verkkoon heitetty asiakirja.

Sipiläisen mukaan viimeisen parinkymmen vuoden aikana ympäristötyöstä on tullut normaali osa seurakuntien toimintaa. Enää ei mietitä sitä, että pitäisikö ympäristöasiat sisällyttää budjettiin, vaan ne ovat siellä mukana automaattisesti.

– Esimerkiksi avioliittokysymys saattaa jakaa kirkkoa, mutta ympäristöasioista näin ei tapahdu. Kaikki piispat ovat yhtä mieltä hiilineutraaliudesta, Sipiläinen sanoo.

Erikokoisilla seurakunnilla on erilaiset valmiudet toimia. Luonnollisesti suurilla seurakuntayhtymillä on paremmat mahdollisuudet järjestää ympäristöasiansa. Sipiläinen pohtii myös, että suurissa kaupungeissa ihmisten arvot edellyttävät, että seurakunta on ympäristöystävällinen. Pienillä paikkakunnilla ja maaseudulla saatetaan ajatella, että elämäntapa on jo valmiiksi sellainen.

Mutta entä sitten meillä Hyvinkäällä? Kuinka hyvin täällä on otettu koppi luonnonsuojelusta ja ympäristöarvoista. Voisi sanoa, että melkoisen hyvin, sillä Hyvinkään seurakunta on saanut ympäristödiplomin jo kahdesti ja valmistuu nyt hakemaan sitä kolmanteen kertaan.

Viimevuoden helmikuussa kokoontunut kirkkoneuvosto päätti, että diplomin uusimista alkaa valmistella työalojen edustajista koottu ympäristöryhmä yhdessä luottamushenkilöiden kanssa.

– Ympäristöasiat on otettu seurakunnan kaikilla työaloilla kiitettävästi huomioon. Erityisesti lapsi- ja nuorisotyössä ympäristökasvatus näkyy vahvana. Hyvinkäällä aktiivisuus on hyvä. Täällä on paljon asiaan sitoutuneita ihmisiä, kiittelee Hyvinkään seurakunnan ympäristövastaava **Markku Husso**.

Hyvinkään seurakunta on ottanut huomioon esimerkiksi rakennusten energiatehokkuuden. Sijoitustoiminnassa ei tehdä suoria sijoituksia epäekologisten yhtiöiden kanssa ja luopumista öljyn käytöstä selvitetään.

Husso työskentelee itse hautaustoimen päällikkönä. Hänen työalallaan ympäristöasioiden huomioon ottaminen näkyy niin hautausmaiden hoidossa kuin krematorion hiukkaspäästöissä. Työkoneita on vaihdettu pienempiin ja sähkökoneita on lisätty. Uusien alueiden rakentamisen sijaan vanhat haudat pyritään ottamaan uudestaan käyttöön. Lisäksi kulttuurihistoriallisesti arvokkaat muistomerkit pidetään kunnossa.

Lähtökohdat kolmannen diplomin saamiselle ovat siis hyvät. Tavoitteet eivät ole siksi mahdottomia, sillä niihin suhtaudutaan jo valmiiksi positiivisesti. Haasteet ympäristö- ja luonnonsuojeluasioissa liittyvät ennen kaikkea siihen, miten kirkko vaikuttaa yhteiskunnallisena toimina, miten kirkko ottaa kantaa tai miten vahvasti kirkko on näkyvillä.

– On merkille pantavaa, että työalat ovat ottaneet ympäristöasiat toimintaansa monesti jo ennen kuin diplomia on edes haettu, Husso sanoo.

Henri Waltter Rehnström

Lasten sivun toimitti **Laura Kuiri**

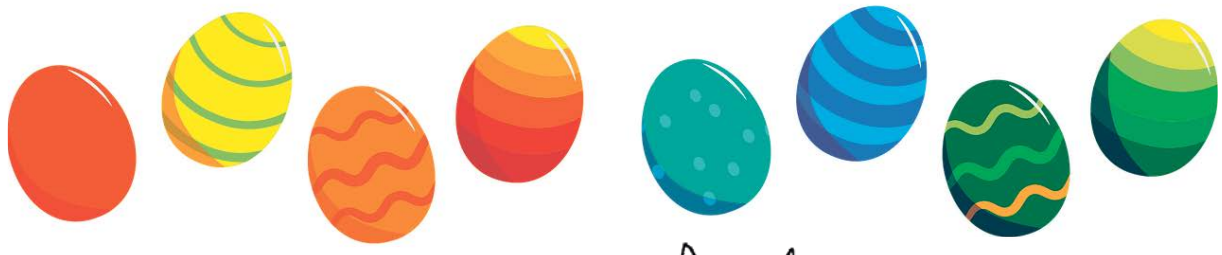

Rakenna kotiin pääsiäispuutarha

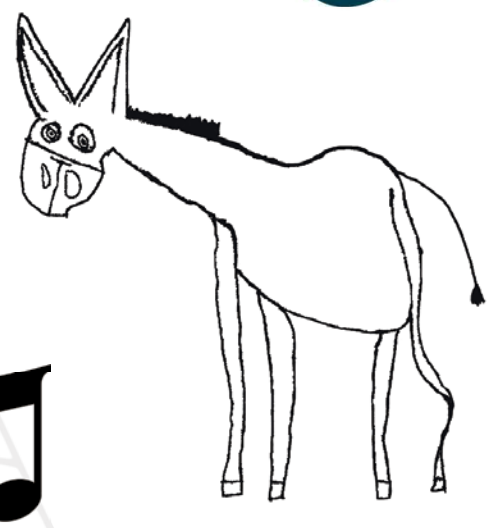

Palmuoksat heiluvat ja kansa huutaa riemuissaan.
Jeesus saapuu aasillaan ja kaikki ovat innoissaan.
Hoosianna, auta meitä! Hoosianna, auta meitä.

Palmusunnuntaista kertoo pajunoksat tai kevään pienet koivunsilmut. Pieniä oksia voi tökätä pääsiäispuutarhan multaan. Saisiko pienet oksat koristeltua värikkäillä mainoslehdillä?

Jeesus viettää pääsiäistä ystävien seurassa.
Ruokailevat, rukoilevat, muistelevat mennyttä.
Sitten koittaa suru kaikille, Jeesusta viedään ristille.

Tyhjän ristin voi askarrella
metsästä löytyvillä kuivilla oksilla.

Tietä pitkin naiset kulkee, ovat hyvin suruissaan.
Jeesusta on ikävä, miksi hänet tuomittiin?
Ymmärrä tätä en voi, kyyneleet vierivät voi.

Pihalta voi kerätä hiekkaa tietä varten, joka johtaa tyhjälle haudalle.

Haudan suulla yllätyttiin hyvin suuresti.
Kivi oli vierinyt ja hauta tyhjillään.
Enkeli kertoo ilosta; Jeesus on noussut haudasta!

Valitse riittävän iso lautanen tai muu alusta puutarhalle. Hautaan tarvitaan jokin purkki, esim. pilttipurkki. Kiven haudan suulle voi hakea ulkoa tai päällystää purkin kannen harmaalla paperilla.

Tuoksuu ihan keväältä, pieni ruohon tupsunen.
Mitä maasta nouseekaan, kevään pikku merkkejä.
Kukkaset ja luonto heräilee.
Ruoho on kauniin vihreää.

Talouspaperin ja mullan avulla saa purkin päälle ja viereen istutettua pääsiäisruohoa.

Pääsiäisen aurinko loistaa kirkkaasti.
Pääsiäisen aurinko kertoo ilosta.
Jeesus on noussut haudasta.
Aurinko paistaa kaikille!

Pääsiäispuutarhan taakse voi askarrella ison auringon kertomaan pääsiäisen ilosanomasta. Leikkaa aikakausi-, tai mainoslehdistä keltaisen sävyisiä paloja, joita liimata pahvin päälle.

Pahvin paloissa voi hyödyntää kodin erilaisia pahvisia ruokapaketteja. Sivulta löytyvät pääsiäismunat voi leikata ja liimata pahvinpaloille, ja asetella niitä pääsiäispuutarhaan. Liimaamalla ne esim. puolikkaisiin jäätelötikkuihin ne eivät kostu ruohoa kastellessa. Sivulla olevat enkelin, Lysti-lampaan ja Ilo-aasin voi myös värittää, leikata ja liimata pahville ja laittaa osaksi pääsiäispuutarhaa. Mitä muuta keksit omaan puutarhaan? Lähetä omasta pääsiäispuutarhasta kuva laura.kuiri@evl.fi.

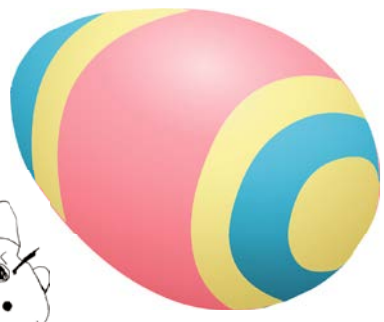

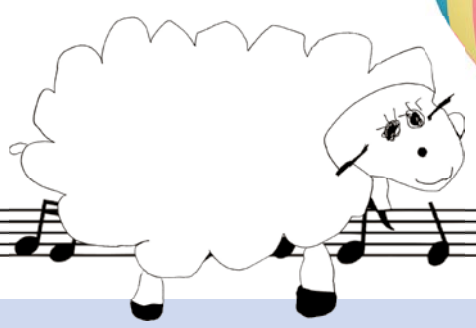

Kuuntele Lysti-lampaan YouTube-kanavalta, pääsiäisen soittolistalta, pääsiäisen lauluja ja kertomuksia.

Virvon, varvon vitsasella, kosken kevät pajusella.
Terveyttä toivottelen, siunausta siivittelen.
Onnea oksalla tällä. Onnea oksalla tällä.
Virvon varvon, tuoreeks terveeks, tulevaksi vuodeksi.
Vitsa sulle, palkka mulle, siunausta Jumalalta.
Onnea oksalla tällä. Onnea oksalla tällä.
Miepä virvon vitsasella, varvon koivun oksasella.
Sulle toivon terveyttä, oksan myötä virkeyttä.
Onnea oksalla tällä. Onnea oksalla tällä.

Suomiehen luontopolun taideteos: Vilma Pylkön Jätin jalanjälki

Luontoa ja liikuntaa Hyvinkäällä

Kaikki vuodenajat ovat luonnossa liikkumisen aikaa. Liikunta ulkona on helppoa. Ympärillämme on tuuheita metsiä, suoalueita, järviä ja jokia. Ulkoilureittejä on kävelijöille ja pyöräilijöille sekä vesielementtejä uimareille, melojille ja soutajille. Näihin voi tutustua ilman matkailuopastakin.

Jääkauden aikainen ensimmäinen Salpausselkä kulkee Hyvinkään läpi. Maankamarastamme löytyy monia jääkauden jättämiä jälkiä, mm. siirtolohkareita, uurteita, muinaisrantoja ja suppia. Hyvinkää tunnetaan harjumaisemistaan, ja laajalti on tiedossa myös luonnonsuojelualue Sveitsinpuisto, jonka komeimman supan pohja on ympäristöään jopa 34 m syvemmällä. Kirkkomekin mahtuisi sinne kärkeään myöten. Rinteitä voi nyt nousta kaksia kuntoportaita.

Supan ympäristöä kiertävät kulttuuri- ja luontopolut, joiden opastetaulut tutustuttavat alueen kulttuuri- ja luontoarvoihin.

Sveitsinpuiston lisäksi luontopolkuja on Hyvinkäälle rakennettu kuuteen kohteeseen. Erikoisin lienee Suomiehessä. Paikka on maisemoitua entistä soranottoaluetta. Siellä on jäljellä vielä 200 m Jätinkatua, harvinaisen hyvin säilynyttä muinaisrantaa. Reitillä on myös ympäristötaideteoksia.

Kytäjä-Usmi on erämaa-alue, jolle luontaisia ovat pienet lammet, jyrkkärinteiset kalliot ja niiden väliset rehevät painanteet. Alueella on merkittyjä ja hyvin varustettuja ulkoilureittejä niin patikointiin, pyöräilyyn kuin talvella hiihtoon. Kytäjä-Usmin metsäalue valittiin 2017 yhdeksi Suomen luontohelmeksi!

Järviä ja jokia meillä on suhteellisen vähän. Yli 50 ha laajuisia järviä on kuitenkin kuusi. Kytäjän alueen kaksi suurehkoa järveä ovat Kytäjärvi ja Suolijärvi, joista jälkimmäinen on kirkasvetinen ja rannoiltaan osin kallioinen ja pääosin rakentamaton.

Sääksjärvi on osaksi Nurmijärven puolella sijaitseva ominaisuuksiltaan erikoinen laskujoeton lähdejärvi. Sillä ei siis ole lasku-uomaa. Ranta-alueineen se soveltuu erinomaisesti uimiseen, kalastukseen ja muuhun virkistyskäyttöön. Luonnonkauniilla rannalla sijaitsee myös seurakunnan leirikeskus.

Hyvinkään vesien helmi on Hausjärven puolelta alkava Vantaanjoki. Hyvinkäälläkin siinä on useita koskia. Esimerkiksi historiallisen Vaiveron myllytilan kohdalla kohisevat Vaiveronkosket. Muutamassa kohtaa jokea voi laskeutua vesille kanootilla.

Hyvinkään laajimmat suot ovat Kurkisuo ja Petkelsuo. Soilla näkee allikoita ja lampareita ja syksyllä voi poimia karpaloita. Alueella pesii mm. kapustarinta, liro ja kurki, joskus myös laulujoutsen.

Hyvinkään erikoisuus: Tehtaansuolla, Hyvinkään keskustassa avattiin syksyllä 2019 terveysmetsäpolku. Se on reilun kahden km pituinen ja rakennettu osin esteettömäksi. Sillä on myös pitkospuuosuuksia. Etenkin kevätkesällä polulla on mielenkiintoista kulkea, kuunnella lintujen ääniä, katsella monipuolista kasvustoa ja aistia luonnon kiehtova tuoksu. ◉

Mauri Marjamäki
Hyvinkään Matkailuoppaat ry

IKKUNA MAAILMAAN

Pitkän työn tulos

Hyvinkään seurakunnan englanninkieliset internetsivut näkivät vihdoin päivänvalon.

Tämän vuoden laskiaistiistai jää omalla tavallaan historiaan. Tuolloin nimittäin lanseerattiin Hyvinkään seurakunnan englanninkieliset nettisivut. Kyseessä oli pitkän työn tulos. Idea siihen tuli seurakunnan kansainvälisen vastuun työryhmältä, joka toteutti hankkeen yhdessä seurakunnan viestinnän kanssa.

– Toki seurakunnan nettisivuilta on aina löytynyt perustiedot lyhyesti englanniksi. Mutta nyt Hyvinkäälle muuttaneet ulkomaalaiset saavat paljon laajemman käsityksen seurakunnasta ja kirkosta. Englanninkielisiltä sivuilta löytyy kuvaukset esimerkiksi kasteesta, häistä ja hautajaisista, kertoo työryhmän puheenjohtaja **Johanna Rantalankila**.

Kirkollisten toimitusten lisäksi sivuilta löytyy näppärästi tietoa myös kirkon muusta toiminnasta, kuten diakoniasta, lasten- ja nuortentyöstä ja erilaisista ryhmistä. Myös Hyvinkään eri kirkkorakennukset on esitelty kauniissa panoraamakuvissa.

Maahanmuuttajia on Hyvinkäällä jo tuhansia, joten englanninkielisille nettisivuille todellakin on tarvetta. Sivut ovat kattavat, vaikka eivät yhtä laajat kuin suomenkieliset. Pohja saatiin Vantaan seurakunnan englanninkielisiltä sivuilta. Varsinaisen käännöstyön toteutti käännöstoimisto Pikakääntäjä. Rantalankila hoiti tekstien mekaanisen siirtämisen nettisivuille.

– Koska nettisivut julkaistiin vasta vähän aikaa sitten, varsinaista palautetta ei ole vielä tullut. Mutta odotan kyllä kovasti, mitä sanottavaa ihmisillä niistä on. Palautteen perusteella sivuja voi sitten muokata paremmiksi. Vaikka eihän nettisivut koskaan valmiiksi saada. Tietoa tulee aina lisää, Rantalankila toteaa.

Rantalankilan mukaan Hyvinkään seurakunnassa englannin kielellä lähestyminen ei tuota ongelmaa. Papiston ja diakoniatyöntekijöiden kielitaito on tässä suhteesta hyvä. Muunkinlaista kielitaitoa löytyy seurakunnasta melko kattavasti.

Hyvinkäällä asuu esimerkiksi paljon eläkkeellä olevia lähetystyöntekijöitä, jotka ovat kuitenkin vielä aktiivisesti mukana seurakunnan toiminnassa. Heidän kanssaan pääsee keskustelemaan esimerkiksi kroatiaksi, amharaksi tai japaniksi.

– On aina hyvä, jos seurakuntalainen pystytään kohtaamaan hänen omalla äidinkielellään, Rantalankila sanoo.

Henri Waltter Rehnström

Tea Pohjoispuro

Englanninkieliset sivut löytyvät osoitteesta www.hyvinkaanseurakunta.fi/inenglish.

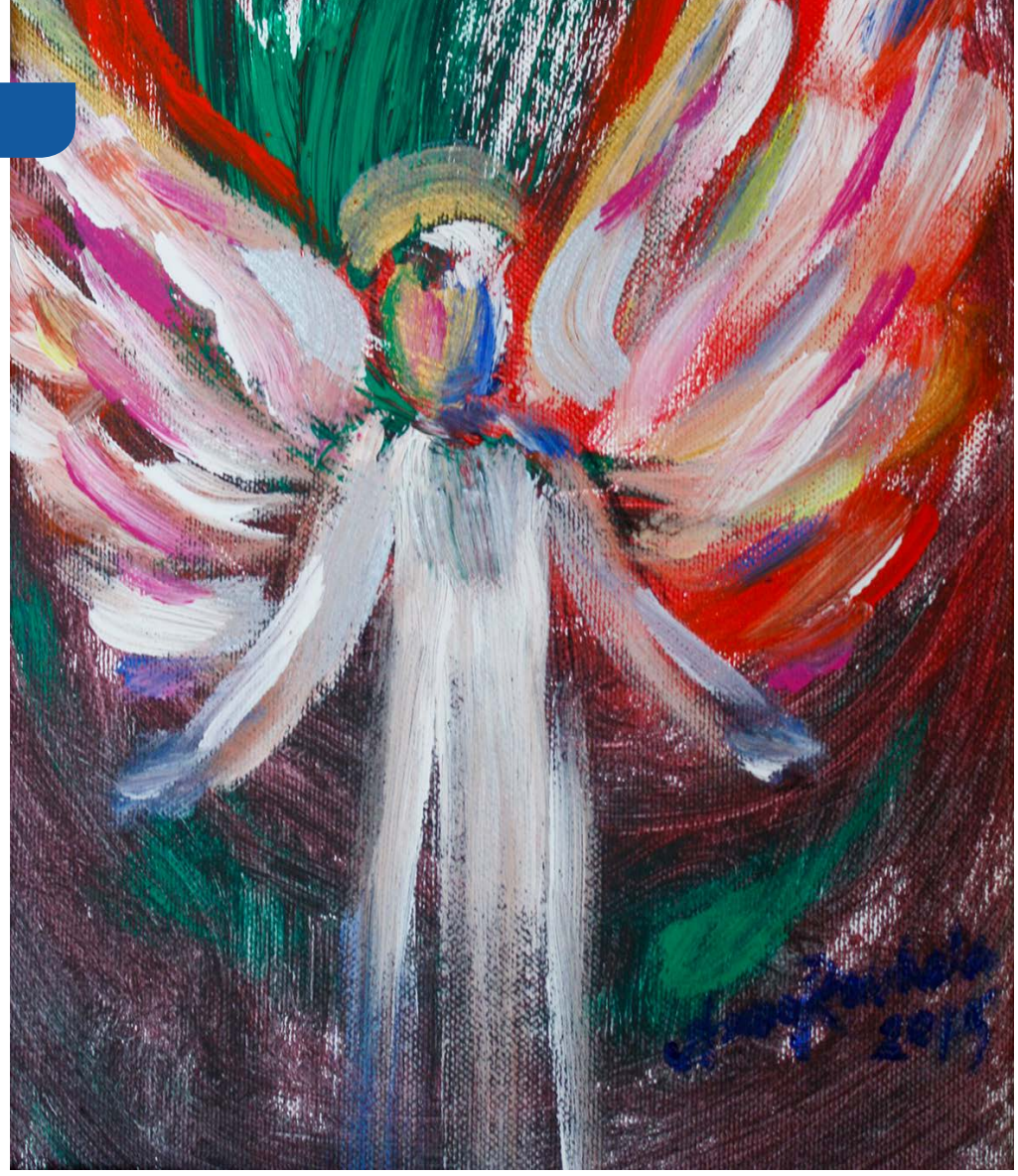

Anna Rauhala

Peloissaan ja riemuissaan

Naiset olivat lähteneet Jeesuksen haudalle suremaan poisnukkunutta. Siinä he olivat toimineet niin kuin monet muut ennen heitä ja heidän jälkeensä. Tämä haudalla käynti kuitenkin erosi yhdessä suhteessa kaikista muista. Kuollut ei ollut haudassa.

Haudalla naiset kuulevat ihmeellisen uutisen: ”Älkää te pelätkö. Te etsitte ristiinnaulittua Jeesusta. Ei hän ole täällä. Hän on noussut kuolleista”. Tämä on pääsiäisen tosi sanoma. Tässä on ilo. Tämä ihmeellinen sana tavoittaa ja voittaa sydämiä yhä vielä: Herramme elää.

Naiset lähtivät haudalta yhtaikaa peloissaan ja riemuissaan. Pääsiäisaamussa ovat läsnä pelko ja riemu. Pääsiäisaamun ihme ja riemu ei voinut kokonaan kumota sitä inhimillistä pelkoa ja vavistusta mitä naiset kokivat ylösnousemuksen todellisuuden edessä. Tai sitä vavistusta mitä ihminen kokee pyhän edessä.

Kukapa meistä ei olisi vastaavassa tilanteessa pelännyt. Onhan kyseessä asia, joka täysin ylittää järkemme ja käsityskykymme ja sotii luonnonlakeja vastaan. Silti kirkko on jo 2000 vuotta jääräpäisesti julistanut, että hauta on tyhjä, Jeesus on ylösnoussut. Siksi myös arkun äärellä, surun ja kaipauksen keskellä, sanotaan: ”Jeesus Kristus Vapahtajamme on sinut viimeisenä päivänä herättävä”. Kuolemalla ei ole viimeistä sanaa.

Naiset lähtivät haudalta yhtaikaa peloissaan ja riemuissaan. Ei ole ihme että ihminen säikähtää, kun tajuaa, että asiat eivät ehkä olekaan niin kuin oli kuvitellut niiden olevan. Mutta samalla muutakin nousee pintaan, aavistus että elämä on suuremmissa käsissä. Sittenkin elämässä on kyse suuremmasta tarkoituksesta kuin tuottamisesta ja kuluttamisesta, enemmästä kuin mitä ymmärrän ja yritän omassa voimassani hallita.

Kirkko on jo 2000 vuotta jääräpäisesti julistanut, että hauta on tyhjä, Jeesus on ylösnoussut.

Vaikka Jumala sallii kärsimystä ja ahdistusta, hän myös kantaa. Ei pelko ja kuoleman suru ja muut vaikeat asiat ole poistuneet Jeesuksen seuraajien elämästä. Mutta ylösnousemususkon myötä elämä on saanut aivan uuden ja kestävän perustan.

Olitpa riemullinen tai peloissasi niin ylösnoussut Kristus lähestyy sinua. Hän on kärsinyt ja kuollut ja noussut kuolleista rakkaudesta sinua kohtaan. Kaikkia haudoille kulkevia, elämän haurauden koskettamia, kaikkia iloisia ja murheellisia ylösnoussut Vapahtaja vetää puoleensa rakkaudella ja käy sydäntemme lukkojen läpi. Armon ja anteeksiantamuksen lupauksissa hän synnyttää ja vahvistaa uskoa ja antaa elävän toivon.

Jyrki Rauhala
kappalainen

Raamatun sana

Sapatin päätyttyä, viikon ensimmäisen
päivän koittaessa, tulivat Magdalan Maria
ja se toinen Maria katsomaan hautaa.
Äkkiä maa alkoi vavahdella ja järistä, sillä
Herran enkeli laskeutui taivaasta. Hän tuli
haudalle, vieritti kiven pois ja istuutui sille.
Hän oli hohtava kuin salama ja hänen
vaatteensa olivat valkeat kuin lumi.
Vartijat pelästyivät häntä niin, että alkoivat
vapista ja kaatuivat maahan kuin kuolleet.
Enkeli kääntyi naisten puoleen ja sanoi:
”Älkää te pelätkö. Minä tiedän, että te
etsitte ristiinnaulittua Jeesusta.
Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista,
niin kuin itse sanoi. Tulkaa katsomaan,
tuossa on paikka, jossa hän makasi.
Menkää kiireesti sanomaan hänen
opetuslapsilleen: ’Hän on noussut
kuolleista. Hän menee teidän edellänne
Galileaan, siellä te näette hänet.’
Tämä oli minun sanomani teille.”
Naiset lähtivät heti haudalta,
yhtaikaa peloissaan ja riemuissaan,
ja riensivät viemään sanaa Jeesuksen
opetuslapsille.

Matt.28:1–8

Rukous

Rakas taivaallinen Isämme.
Kiitämme sinua pääsiäisaamun
salaisuudesta.
Jeesuksen hauta on tyhjä.
Ylistämme voimaasi ja rakkauttasi,
joka on kuolemaakin suurempi.
Täytä meidät pääsiäisaamun
toivolla ja ilolla.
Jätämme elämämme sinun käsiisi.
Ole ylistetty ikuisesti.

Virsi

Kuka tuskaani hiljaa koskettaa?
Kuka tuskaani hiljaa koskettaa?
Läpi lukkojenkin
Herra Jeesus tulla voi.
Kuolleista hän noussut on.

Virsi 104:2

Jani Laukkanen

Piispa Kaisamari Hintikan pääsiäistervehdys 2021

Pääsiäisaamun valossa

Me kuljemme koko pääsiäistä edeltävän hiljaisen viikon Jeesuksen jalanjäljissä. Matka vie pitkäperjantain ristin juureen, syvimmän surun ja synkimmän pimeyden hetkeen. Jeesus kuolee ristillä. Hänen oppilaansa näkevät siinä vain epäonnistumisen ja tappion, kaiken lopun. Kun he hautaavat Jeesuksen, he hautaavat samalla sen toivon, jonka ovat hänessä nähneet.

Mutta pääsiäisaamun aurinko nousee jo. Hauta, joka vasta äsken suljettiin, on tyhjä. Jeesus, joka vasta äsken haudattiin, tulee ystäviään vastaan puutarhassa ja tervehtii heitä ”Älkää pelätkö!” (Mt 28:10). Ei ihme, että nekään, jotka omin silmin näkevät hänet, eivät voi uskoa näkemäänsä todeksi. Ihmetyksen ja epäuskon alta nousee kuitenkin ymmärrys ja usko. Kirkkain valo ja ilo valtaa heidät, se toivo, joka oli jo kadonnut herää jälleen.

Pääsiäisaamuna mahdoton tulee mahdolliseksi. Elämä murtautuu lopullisesti esiin kuoleman vallan alta. Kristus on voittanut kuoleman – ei vain herätäkseen itse elämään, vaan lahjoittaakseen koko maailmalle uuden elämän. Hänen elämässään, kuolemassaan ja ylösnousemuksessaan elävän Jumalan todellisuus murtautuu tähän maailmaan.

Pääsiäisaamun valossa meille avautuu uusi todellisuus. Tyhjän haudan äärellä oma elämämme ja koko maailman elämä näyttäytyy uudessa valossa, ylösnousemuksen ja toivon valossa. Sinne missä on ollut pimeää, loistaa valo, se mikä on ollut rajallista, tulee osaksi ikuisuutta, mikä on ollut kuollutta, herää elämään Jumalan yhteydessä. Tyhjän haudan ääreltä Ylösnoussut kutsuu meitä jatkamaan matkaa askelissaan, katsomaan itseämme ja toisiamme, kaikkea luotua, pääsiäisaamun valossa joka päivä.

Kaikille kerron: halleluja!
Jeesus on noussut jo haudastaan!
Syntinen armon häneltä saa.
Toivon toi Kristus näin päälle maan.
Kuoleman valta jo voitettu on,
maksettu velkamme mittaamaton!
Jeesus on Herra, halleluja,
Vapahtajamme, pelastaja. (virsi 942,4)

Kristus on ylösnoussut!
Riemullista pääsiäistä!

Kaisamari Hintikka
piispa

POIMINTOJA

HILJAINEN VIIKKO JA PÄÄSIÄINEN

Ma 29.3. klo 19 Hiljaisen viikon iltakirkko Vanhasta kirkosta (suoratoisto)
Ti 30.3. klo 19 Hiljaisen viikon iltakirkko Vanhasta kirkosta (suoratoisto)
Ke 31.3. klo 17 ja 18 Ehtoollishartaus Kaukasten juhlatalolla
Ke 31.3. klo 19 Hiljaisen viikon iltakirkko Vanhasta kirkosta (suoratoisto)
To 1.4. Pyhä ehtoollinen
Klo 15 ja 15.30 Ehtoollishartaus Vanhassa kirkossa
Klo 19 ja 19.30 Ehtoollishartaus Paavolan srk-kodissa
Klo 19 ja 19.30 Ehtoollishartaus Vehkojan srk-keskuksessa
Klo 19 ja 19.30 Ehtoollishartaus Kytäjän kirkossa
Klo 19 Kiirastorstain messu Hyvinkään kirkosta (suoratoisto)
Pe 2.4. klo 10 Pitkäperjantain sanajumalanpalvelus Hyvinkään kirkosta (suoratoisto)
La 3.4. klo 23 Pääsiäisyön hartaus Hyvinkään kirkosta (tallenne)
Su 4.4. klo 10 Pääsiäispäivän messu Hyvinkään kirkosta (suoratoisto)
Ma 5.4. klo 10 2. pääsiäispäivän messu Hyvinkään kirkosta (suoratoisto)

Suoratoistettavia jumalanpalveluksia voi seurata osoitteesta www.facebook.com/hyvinkaanseurakunta tai kuunnella seurakunnan nettisivujen välityksellä. Messuun etäyhteyksin osallistuville seurakuntalaisille on mahdollisuus ehtoollisen vastaanottamisen Hyvinkään kirkossa heti suoratoistolähetyksen päättymisen jälkeen. Tarkemmat ohjeet annetaan lähetyksen aikana. Ehtoollishartauksiin voidaan rajoitusten vuoksi ottaa kerrallaan max.4 seurakuntalaista.

POIMINTOJA

To 25.3. klo 18–20 Ikkunoita lähetyksen maailmaan srk-keskuksen juhlasali, Hämeenkatu 16. Toiminnanjohtaja Arto Antturi, Medialähetys Sanansaattajat Teamsissä.
To 25.3. Sielunhoitoilta srk-keskuksessa, Hämeenkatu 16, torstaisin joka toinen viikko: 8.4., 15.4., 13.5. ja 27.5. Tule jakamaan elämän kirjoa keskustellen! Keskustelukumppanina on kappalainen ja terapeutti Petra Pohjanraito. Varaa aika etukäteen puhelimitse tai tekstiviestillä 040 748 1960. Voit varata ajan vielä samana päivänä, jos aikoja on vapaana. Varattavat ajat: 17.30–18.30, 18.45–19.45, 20–21. Paikkana on viihtyisä keskusteluhuone seurakuntakeskuksessa. Huolehdimme parhaamme mukaan turvallisuudestasi epidemiatilanteen mukaan turvavälillä, käsidesillä ja kasvomaskilla!

Pe 26.3. klo 18–20 Elävän toivon – Raamattupiiri. Tule tutkimaan Raamattua eri näkökulmista ja keskustelemaan uskonasioista rukoillen. Luodaan yhdessä avoin ja hyväksyvä ilmapiiri! Kokoonnumme ensin Teamsiin ja kun tilanne sallii, kokoonnumme yhteen seurakunnan tiloissa. Seuraavat illat: 9.4., 16.4., 7.5. ja 21.5. Ota yhteyttä ja ilmoittaudu mukaan: petra.pohjanraito@evl.fi ja 040 7481 960.
Su 28.3. klo 10 Palmusunnuntain perhemessu Hyvinkään seurakunnan Facebookissa.
Su 28.3.–su 11.4. Rastirata kirkonmäellä, Hämeenkatu 16. Rastit kierrettävänä ulkona ja kirkon ikkunoissa oman perheen kanssa, omaan tahtiin. Lauluja, kuvia, kertomuksia, liikettä, etsittävää ja qr-koodeja.
Ma 29.3. klo 10 Perhekerho live Hyvinkään seurakunnan lapset ja perheet Facebook-sivulla. Perhekerholiven jälkeen jatkot Jitsi Meetissä. Liven tallenne katsottavissa Facebookissa sekä Lystilammas YouTube - kanavalla kaksi viikkoa.
Ma 29.3. klo 11.45–12.30 Diakoniaruokailu Hyvinkään kirkon aulassa, Hämeenkatu 16. Tervetuloa noutamaan maukas ateria edulliseen hintaan. Vaikeassa taloudellisessa tilanteessa oleville hyvinkääläisille tarkoitettu diakoniaruokailu. Maksu 2 € käteisellä. Koronarajoitusten vuoksi saat aterian mukaasi valmiiksi pakattuna. Omaa vuoroa odotetaan ulkona, ovelta jokainen ohjataan vuorollaan noutopisteeseen. Kirkkoon ei voi jäädä ruokailemaan. Kiitos yhteistyöstä. Seuraavat kerrat: 12.4., 19.4., 26.4., 17.5. ja 24.5.
Ke 31.3. klo 10 Kirkkomuskari live Hyvinkään seurakunnan lapset ja perheet Facebook-sivulla. Lauletaan ja lorutellaan yhdessä. Tallenne katsottavissa Facebookissa ja Lystilammas YouTube - kanavalla kaksi viikkoa.
Ke 31.3. klo 18 Kirkkomuskarin pääsiäislaulut zoomissa. Pyydä linkki laura.kuiri@evl.fi.
To 1.4. klo 14–16 Pappi tavattavissa Puolimatkan hautausmaalla, Aholankatu 20. Nähdään ja jutellaan. Seuraavat kerrat: 15.4., 29.4. ja 27.5.
La 17.4. klo 15–16 Siioninvirsiseurat (Herättäjäyhdistys) Betaniassa, Helenenkatu 15. Tervetuloa herännäishenkisiin seuroihin. Veisataan Siionin virsiä, sana on vapaa.
To 22.4. klo 18–20 Ikkunoita lähetyksen maailmaan srk-keskuksen juhlasali, Hämeenkatu 16. Anssi Tähtinen, aihe Mauritanian maisemia.

Kirsti Malmi

Su 25.4. klo 12 Lähetyksen kirkkokahvit Teamsissa, mukana nimikkolähetti Kirsti Malmi Virosta.
La 1.5. klo 10–13 Lähetyksen vappukahvila Hyvinkään kirkossa, Hämeenkatu 16. Myynnissä keväisiä tuotteita. Kahvio ja arpoja. Lähetyksen vappukahvilan järjestää KäTeVä -piiri ja Tikkusormet. Tuotto Hyvinkään seurakunnan lähetystyölle.
Su 9.5. klo 14–16 Mahalia Jackson -kutsukonsertti äitienpäivänä Vehkojan srk-keskuksessa, Yli-Anttilantie 3. Luento Mahalia Jacksonin musiikista ja elämästä, trio esittää tunnetuimpia Mahalian gospel-lauluja. Tarjolla Kahvia ja kakkua.
To 27.5. klo 18–20 Ikkunoita lähetyksen maailmaan srk-keskuksen juhlasali, Hämeenkatu 16. Antti Sevanto, aiheena Teatterin ikkunat.

Usko, toivo, rakkaus

Hyvinkään seurakunnan uusi toimintalinjaus luottaa vanhoihin tuttuihin arvoihin.

Toimintalinjauksesta käy ilmi seurakunnan missio, arvot ja visio. Aina muutamien vuosien välien niitä on tapana tarkentaa. Hyvinkäällä uusi toimintalinjaus hyväksyttiin kirkkovaltuustossa viime vuoden joulukuussa.

– Uudessa toimintalinjauksessa on paljon samaa kuin edellisessä. Tietyt asiat ovat vain eri sanoin kirkastettu. Arvot usko, toivo ja rakkaus ovat pysyneet samoina. Ne ovat yhtenäiset myös koko kirkon arvojen kanssa, kertoo toimintalinjausta suunnitelleen strategiaryhmän puheenjohtaja kirkkoherra Ilkka Järvinen.

Toimintalinjaus on voimassa vuoteen 2025 asti. Missionaan Hyvinkään seurakunta kutsuu ihmisiä Jumalan yhteyteen ja rohkaisee välittämään lähimmäisistä ja luomakunnasta. Visio on lainattu Apostolien teoista, jossa Jumala toteaa Korintiin saapuneelle Paavalille:”tässä kaupungissa on paljon minun kansaani.”

Katsomme Kristusta on toimintalinjauksen ensimmäinen periaate. Eli sanomaa toivosta, pelastuksesta ja Jumalan rakkaudesta Jeesuksessa Kristuksessa pidetään esillä. Seurakunta on avoin ja kutsuva rukouksen, osallisuuden ja vieraanvaraisuuden yhteisö. Hengelliseen etsintään ja kaipaukseen vastataan ja hyvää sanomaa viedään lähelle ja kauas. Tärkeintä on myös monipuolinen jumalanpalveluselämä.

Toisen periaatteen mukaan seurakunta katsoo ympärilleen. Eli viestintä on avointa, aktiivista ja vuorovaikutteista. Seurakunta on heikompien puolella ja kohdistaa tukea sinne, missä on yksinäisyyttä, sairautta, hätää ja johon muu apu ei ulotu. Alueelle muuttajat toivotetaan tervetulleeksi ja kirkkoon kuulumattomiin luodaan kontakteja. Ihmiset kohdataan siellä, missä he ovat. Seurakunnasta tehdään luotettava ja haluttu yhteistyökumppani.

Katsomme tulevaisuuteen on kolmas periaate. Perheitä tuetaan, etsitään uusia väyliä kristillisen kasvatuksen toteutumiselle. Yhdessä tekemiseen ja uusiin kokeiluihin kannustetaan. Työntekijöiden hyvinvoinnista huolehditaan. Heidän hengellistä identiteettiään, sitoutumista, joustavuutta, vuorovaikutustaitoja sekä osallistuvaa ja verkostoituvaa työotetta ja vuorovaikutustaitoja vahvistetaan. Seurakunta tukee vapaaehtoistyötä ja kantaa vastuuta ympäristöstä ja luomakunnasta.

Henri Waltter Rehnström

Veini Vänskä

Osallistuvaa ja verkostoituvaa työotetta on painotettu uudessa toimintalinjauksessa aikaisempaa voimakkaammin, kertoo kirkkoherra Ilkka Järvinen.

POIMINTOJA

KOULULAISTEN KESÄ

Lasten kesäkerhot 7.6.–24.6. Varhaiskasvatuksen väki toivottaa pienet koululaiset tervetulleeksi kesäkerhoihin. Ilmoittautumislinkki löytyy www.hyvinkaanseurakunta.fi-sivulta. Ilmoittautuminen päättyy 28.5. Osallistumismaksu on 120 € ajasta riippumatta, johon sisältyy lounas, välipala, ohjelma hartauksineen ja retkineen sekä vakuutus kerhon aikana. Lisätiedot: kasvatuksen toimisto, 040 528 7236, tanja.uimonen@evl.fi.

Sääksin leirikeskuksessa

7.–8.6. Junnuleiri 6–8 v. Leiri eskariin menevistä tokaluokalle meneviin asti. Hinta 20 €.
8.–9.6. Junnuleiri 6–8 v. Leiri eskariin menevistä toka -luokalle meneviin asti. Hinta 20 €.
28.–30.6. Kesäleiri 11–14 v. Hinta 40 €.
29.7.–30.7. Kesäleiri 7–8 v. Hinta 35 €.
31.7. Isovanhempi –lapsenlapsi –päivä. Aikuinen 20 €, lapsi 5 €. Ei sisaralennusta.
1.8. Kummi-kummilapsi –päivä. Aikuinen 20 €, lapsi 5 €. Ei sisaralennusta.
2.–4.8. Kesäleiri 9–10 v. Hinta 40 €. Sääksin leireistä sisaralennus -50%, ellei toisin mainita. Lapsi ilmoitetaan oman ikäryhmänsä leirille.

Kulta –telttaleiri 13.6.–19.6. Kulta telttaleiri on rovastikunnallinen telttaleiri 11–14 -vuotiaille Tievatuvalla lähellä Kiilopäätä ja Saariselkää Lapissa. Hinta 150 €, ei sisaralennusta, vain osittainen maksuvapautus, omavastuu 50 €. Aikuinen voi lähteä leirille oman leiri-ikäisen lapsensa kanssa. Aikuisen hinta 200 €, vain osittainen maksuvapautus, omavastuu 100 €. Leirin hintaan kuuluvat bussikuljetukset Lappiin ja takaisin; leiriin kuuluvat kuljetukset Lapissa; ohjelma; Lapin täysihoito; tapaturmavakuutus; yöpyminen seurakunnan teltoissa. Ilmoittautuminen päättyy 3.5.

Pyöräleiri 19.7.–23.7.

Pyöräleiri 9-12 -vuotiaille. Lähtö päivittäin klo 9 Vehkojan srk-keskuksen pihasta, Yli-Anttilantie 3 ja paluu samaan paikkaan klo 16. Polkeminen omilla polkupyörillä Lehtolan majalle. Päivittäinen pyöräilymatka n. 20 km. Voi ilmoittautua koko viikoksi tai yksittäisiksi päiviksi. Hinta 5 €/päivä, sisältää lounaan ja välipalan sekä vakuutuksen.

Ilmoittautua voi aina siihen saakka, kun leiri alkaa, ellei toisin mainita. Leirien hinnat sisältävät kuljetukset leirille ja takaisin, ateriat, majoituksen, ohjelman ja tapaturmavakuutuksen. Lisätietoja leireistä ja ilmoittautumiset www.betsku.net ->7-14 -vuotiaat -> Leirit ja retket tai A-P Laakso, 0400 616 238, ari-pekka.laakso@evl.fi tai Kirsi Kupiainen, 040 566 3990, kirsi.kupiainen@evl.fi.

Huom. Tapahtumiin voi tulla muutoksia. Ajantasainen tieto löytyy seurakunnan nettisivuilta.

Lasten sururyhmä 5–10 v. lapsille. Aikuinen työstää menetyksiään puhumalla. Lapsella ei ole samanlaista kykyä käsitellä suruaan sanoin. Silti lapsen suru on yhtä vakava ja jättää usein vielä voimakkaammat jäljet kuin aikuisen suru. Toisten saman kokeneiden seurassa lapsi voi kohdata menetyksen kivun ikäänsä sopivalla tavalla. Leikkien, askartelun ja musiikin kautta surun ilmaisijaksi löytyvät ehkä myös sanat ja olo helpottuu, kun läheisen kuolemaan liittyviä tunteita oppii ilmaisemaan.

Kokoontumiset Hyvinkään seurakuntakeskuksessa, Hämeentie 16:
Ke 7.4. klo 17:00 – 18:30 Aloitus ja tutustuminen, yhteinen lasten ja aikuisten kanssa.
To 8.4. klo 17:00 – 18:30 Kokoontuminen 1, lasten kanssa.
La 17.4. klo 11:00 -16:00 Kokoontuminen 2-4, lasten kanssa (päivän aikana tarjotaan lounas ja välipala).
To 22.4. klo 17:00 – 18:30 Kokoontuminen 5-6, perheilta, yhteinen lasten ja aikuisten kanssa.
Ryhmä on osallistujille maksuton. Ryhmää ohjaavat nuorisotyönohjaaja Ari-Pekka Laakso ja varhaiskasvattaja Laura Kuiri.
Tiedustelut ja ilmoittautuminen: Ari-Pekka Laakso, 0400 616 238, ari-pekka.laakso@evl.fi tai Laura Kuiri, 040 8050 333, laura.kuiri@evl.fi.

Diakonian asiakasvastaanotto NesTorissa, Suokatu 6. Diakonian päivystysvastaanotolle voi varata ajan ma klo 14–17 ja ti, to tai pe klo 10–13 p. 019 4561 250. Ystäväpalvelun kotikäyntien asemasta asiakkaisiin ollaan yhteydessä puhelimitse.

Perheneuvonnan asiakasvastaanoton (Oikokuja 2) ajanvaraus numerosta 040 8050 390 ma-to klo 9–11. Yhteydenottopyynnön voi myös jättää sähköpostitse: perheneuvonta.hyvinkaa@evl.fi.

Keskusteluapua seurakunnasta. Vaikeiden asioiden kanssa ei ole hyvä jäädä yksin, vaan niistä on tärkeää puhua jonkun kanssa. Akuutissa kriisitilanteessa soita:
Päivystävä pappi 040 805 0212 ma-pe klo 9-13
Palveleva puhelin 040 022 1180 joka ilta klo 18-24
Koulutyöstä vastaava pappi 0400 843 241
Diakoniatyöntekijät 040 559 6314 ja 040 487 1382

Kirkon keskusteluavun palvelevan puhelimen numero on kaikkialla Suomessa 0400 22 11 80. Suuntanumeroa ei tarvita. Palveleva puhelin on avoinna joka päivä. Suomenkielinen päivystys on koko maassa päivittäin klo 18-24. Ruotsinkielinen päivystys - Kyrkans samtalstjänst päivystää joka ilta klo 20-23 numerossa 0400 22 11 90.

PÄIVÄKERHOON!

Päiväkerho on leikkiä, iloa ja ystäviä. Sisällä ja ulkona, kerhossa saa touhuta. Saksia ja liimaa, värejä ja lasten luomaa. Maistuvia eväitä, vatsalle ja mielelle.
Hiljentymistä ja rukousta, lasten kanssa pohdintaa. Miltä näyttää Raamattu ja mitä se meille kertoo? Lähimmäisen rakkautta ja toisen huomioimista. Luonnossa ja metsässä, tätä tulee varjella. On lapsi 2, 3, 4, tai 5, kaikki ovat ihmeitä, nähtyjä ja kuultuja. Mitä tänään tehtäisiin? Kerro, niin me kuunnellaan. Lauletaan laulu, luetaan satu, rakennetaan taulu tai nukeille katu. Hyppää ylös, liu’u alas, kiipeä korkealle, kaiva hiekan alle. Liiku, leiki, kuule, näe. Päiväkerho kutsuu, hymyssä on suu, kun kaverit huutaa: ”Mukaan tuu!”

Ilmoittautuminen päiväkerhoihin meneillään www.hyvinkaanseurakunta.fi. Lisätiedot: Tanja Uimonen, 040 5287 236, tanja.uimonen@evl.fi. Päiväkerhoja 2-5 vuotiaille Martissa, Paavolassa, kirkonmäellä, kammarilla, Vehkojalla ja Metsäkaltevassa. Tervetuloa mukaan!

Tilaa seurakunnan uutiskirje sähköpostiisi! Saat tietoa mm. seurakunnan ajankohtaisista asioista ja tulevista tapahtumista. Linkin tilauslomakkeeseen löydän nettisivuiltamme www.hyvinkaanseurakunta.fi/info-ja-asiointi/tilaa-uutiskirje.

Kaikki seurakunnan toiminta osoitteessa www.hyvinkaanseurakunta.fi. Seurakunta on myös Facebookissa ja Instagramissa.

Veini Vänskä

Kytäjän kirkko on kytäjäläisten ihmisten yhteistyön tulos, jonka piispa Aleksi Lehtonen vihki kirkoksi reilut 80 vuotta sitten.

Kirkko maalla

Kytäjän kirkko on maalla monessa mielessä. Se on maaseudulla liki hautausmaata. Maa kirkon alla oli ennen Kytäjän kartanon maata. Kirkko on yli 80 vuotta ollut oman kylän kirkko Uudellamaalla. Kytäjän kyläkirkon nimi on nyt Kytäjän kirkko. Sen omistaa Hyvinkään seurakunta.

Kytäjäläiset haaveilivat omaa kirkkoa, kun matkat Nurmijärvelle ja Lopelle tuntuivat pitkiltä. Kytäjän kartanon omistaja arkkitehti Väinö Vähäkallio puolisonsa Astridin kanssa lahjoitti Peipanmäkeen tontin rukoushuoneelle, mutta kirkko siitä tuli. Kartano myös tuki kytäjäläisten rakennustyötä lahjoittamalla rakennusmateriaaleja ja maksamalla hankkeen loput velat ennen vihkiäisjuhlaa 29.5.1939. Kirkko vaikuttaa italialaiselta. Se johtuu siitä, että sen piirustukset tehnyt Vähäkallio ihaili kovin italialaista rakennustaidetta.

Kytäjän kirkkoon nöyränä saapuva huomaa karhean tiililattian. Käytävä on leveä. Sitä pitkin voi morsiuspari kulkea rinnakkain ja vainajan kantajatkin mahtuvat reilusti etenemään. Vasemmalta näkyy ikkunoista taivaallista valoa. Oman hämyisän vastavalonsa antavat oikealla katonrajassa olevat pienet pyöreät ikkunat. Sähkövalot kirkkoon saatiin vuonna 1953. Vähäkallio aikoi lahjoittaa kirkkoon kartanosta kristallikruunun, mutta sitten hankittiin komeat messinkivalaisimet, jotka oli suunnitellut Paavo Tynell. Maallisempaa lämpöä antavat nyt penkkien alla sähköpatterit.

Kirkkosalia koristavat Kytäjän Marttojen käsityönä tekemät vihkiryijyt. Katseenvangitsijana on saarnastuoli, jonka ympärille taiteilija Kaapo Virtanen on maalannut kuvat kirkon rakennustoimikunnan jäsenistä 12 apostolin hahmoihin. Alttaritaulua kirkossa ei ole. Seinällä on Astrid Vähäkallion Saksasta tuoma krusifiksi, joka on kiinnitetty kartanon metsän puusta valmistettuun ristiin.

Kodin, uskonnon ja isänmaan puolesta oloon viittaavat seinällä ylipäällikkö Mannerheimin päiväkäsky ja eteisaulassa kahden kytäjäläisen manneheimristin ritarin muistotaulut. Uusi vapaudenristi on paikallaan, vaikka varkaat joitakin vuosia sitten veivät sen samalla, kun kirkon ehtoollisvälineet. Nekin on saatu takaisin.

Kirkon sivusalissa kokoontuvat kyläläiset vauvasta vaariin. Siellä juodaan kirkkokahvit. Siellä tapaavat lapset, seurakunnan alueneuvosto, Martat, kyläyhdistys ja Kytäjäkerho. Taiteet salin seinillä vuorottelevat lasten piirustuksista lahjaksi saatuihin tauluihin ja yhdessä kudottuun väreiltään eri vuodenaikoja kuvaavaan ryijyyn. Kirkon ja hautausmaan ympäriltä kuusiaita on vaihtunut metalliseksi. Lähellä on Vähäkallion suunnittelema ja kuvanveistäjä Gunnar Finnen toteuttama muistomerkki kytäjäläisille sodassa kaatuneille.

> *Kirkkoon kun kellot kutsuvat, suo sinne tiemme johtaa.*

Kirkon ulkoisia tunnusmerkkejä ovat kyläsepän takoma iso avain. Pieneen torniin on v. 1998 hankittu kello, johon on valettu kesäkytäjäläisen professori Reijo Pajamon valitsema lause: ”Kirkkoon kun kellot kutsuvat, suo sinne tiemme johtaa”. Monen tie onkin johtanut Pajamon yhteislaulutilaisuuksiin isänmaallisten virsien ja laulujen pariin. Pajamo ja sotaveteraanikuoro ovat saaneet kirkon täyttymään viimeistä sijaa myöten.

Risto Nihtilä

Lehden kansikuvassa Kytäjän kirkkosali.

Tea Pohjolspuro

Saarnatuolin on maalannut taidemaalari Kaapo Virtanen.

Veini Vänskä

Sankarivainajien muistokiven reliefissä on ristinmuotoinen miekka, lintu ja naisfiguuri.